

Škultétyho rečňovanky

Zborník ocenených prác
XXV. ročníka celoslovenskej súťaže
vo vlastnej literárnej tvorbe

2016

Banskobystrický samosprávny kraj
Hontiansko-novohradská knižnica A. H. Škultétyho
Veľký Krtíš

ŠKULTÉTYHO REČŇOVANKY

Zborník ocenených prác
XXV. ročníka celoslovenskej súťaže
vo vlastnej literárnej tvorbe

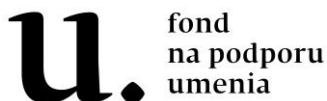
2016

© Hontiansko-novohradská knižnica A. H. Škultétyho Veľký Krtíš
Banskobystrický samosprávny kraj

ISBN 978-80-85577-42-6

EAN 9788085577426

Hlavný partner projektu

Projekt „Škultétyho rečňovanky“ bol podporený z verejných zdrojov poskytnutých Fondom na podporu umenia.

Publikáciu z verejných zdrojov podporil Fond na podporu umenia.
Zborník reprezentuje výlučne názor autorov a fond nezodpovedá
za obsah publikácie.

Vydanie Zborníka ocenených prác
ďalej finančne podporili
Mesto Veľký Krtíš, Banskobystrický samosprávny kraj
a OZ Spoločnosť A. H. Škultétyho Veľký Krtíš

Zmysluplné roky

Za všetkými zmysluplnými činmi je v prvom rade veľa drobnej mravenčej práce. Zvyčajne viacročnej. Len málo úspechov sa rodí z okamihu alebo náhody. Každý z dnes už publikujúcich autorov vie, že v literárnej tvorbe to platí niekoľkonásobne. Vie aj to, že bez priaznivých okolností, ktoré sprevádzali jeho prvé pokusy, by jeho cesta bola podstatne klukatejšia. Talent je úžasný dar. Rozvíjať sa musí predovšetkým individuálne. Znamená to však aj vedieť, kedy a akej ruky sa chytiť, aby mu pomohla, aby ho na ceste, ktorou sa vybral, zorientovala.

Literárne súťaže nikoho písať nenaučia. Drobná mravenčia práca ich organizátorov sa však zúročuje v tom, že každému, kto v sebe objavil potrebu vyjadrovať sa poéziou či prózou, poskytujú možnosť prvej spätnej väzby. V podobe ocenenia u poroty, prostredníctvom jej rád ale aj vo forme konfrontácie svojej tvorby s tvorbou iných autorov.

Škultétyho rečnovanky takýto priestor poskytujú už 25 rokov. V plnej miere. Medzi ostatnými celoslovenskými literárnymi súťažami si už dávnejšie našli svoje nemenné, charakteristické miesto s dobrými ľuďmi, s príjemnou, až domáckou atmosférou. Svedčí o tom predovšetkým rastúci počet účastníkov, ľudsky úprimné prijatia na radnici a v knižnici, živé diskusie autorov s porotou, ale aj program, ktorým sú naplnené. Bez ohľadu na to, či sa organizátorom podarí zabezpečiť dostatok finančných prostriedkov na jeden či dva dni vyhodnotenia.

Literárne súťaže naozaj nikoho písať nenaučia. Napriek tomu, sa s prácami autorov z tejto súťaže stretávame aj na iných súťažiach, v literárnych časopisoch, v prípade niektorých dokonca na pultoch kníhkupectiev. Ak by sa to niekomu zdalo málo, treba si uvedomiť, že v širšom kontexte sú cestou mladých k- a za- literatúrou. Najmä toto by nemalo nikoho nechať na pochybách.

So želaním ďalších úspešných a zmysluplných rokov autorom i „rečnovankám“

Ján Petrík

Vyhodnotenie
XXV. ročníka celoslovenskej súťaže
vo vlastnej literárnej tvorbe „Škultétyho rečnovanky“

Odborná porota: Ján Petrík, predseda
PhDr. Ľubica Kepštová, člen
Peter Gajdošík, člen

Počet súťažiacich spolu: 213
z toho poézia: 94
próza: 119

Počet súťažných prác spolu: 375
z toho poézia: 238
próza: 137

Celkový počet ocenených autorov	26
Z toho počet ocenených autorov Škultétyho rečovaniiek	18
Ceny Slniečka	2
Ceny Literárneho informačného centra	5
Cena JUDr. Petra Škultétyho	1

Slávnostné vyhodnotenie súťaže sa uskutočnilo
pod záštitou primátora mesta Veľký Krtíš
Ing. Dalibora Surkoša

Podakovanie patrí spoluorganizátorom: OZ Spoločnosť Augusta Horislava Škultétyho vo Veľkom Krtíši, Literárnemu informačnému centru v Bratislave a Matici slovenskej.

Zoznam autorov ocenených prác XXV. ročníka „Škultétyho rečňovaniek“

I. veková kategória

POÉZIA

1. Katkovčín Ján	ZŠ Humenné, Dargovských hrdinov
2. Gejdošová Emily	ZŠ s MŠ Komjatná
3. Kotlárová Sofia	ZŠ Bernolákovo

Cena Sniečka

Kožiaková Nina	ZŠ s MŠ O. Štefku Varín
Štrbová Jarmila	ZŠ s MŠ Komjatná

PRÓZA

1. Kožiaková Nina	ZŠ s MŠ O. Štefku Varín
2. Ibrahimí Marianna	ZŠ Topoľčany, Škultétyho 11
3. Lahvičková Zuzana	ZŠ Horná Ždaňa

II. veková kategória

POÉZIA

1. Martišková Magdaléna	Gymnázium Topoľčany, Ul. 17. novembra
2. Kuriplachová Lívia	Spojená škola ZŠ Centrálna Svidník
3. Mičevová Janka	ZŠ s MŠ Hybe

Cena Literárneho informačného centra:

Kučerová Timea	ZŠ Horná Ždaňa
Polnišerová Petra	ZŠ sv. Alžbety Nová Baňa

PRÓZA

1. Martišková Magdaléna	Gymnázium Topoľčany, Ul. 17. novembra
2. Kozolka Miroslav	Škola pre mim. nadané deti a Gymn. Bratislava
3. Hradňanská Simona	ZŠ Považská Bystrica, Stred 44/1
3. Melišová Lenka	ZŠ Považská Bystrica, Stred 44/1

Cena Literárneho informačného centra:

Bobotová Alexandra	Gymnázium L. Novomeského Senica
Ponyiczká Natália	ZŠ Turzovka, Bukovina 305

III. kategória

POÉZIA

1. Oslejová Kristína	Gymnázium L. Novomeského Senica
2. Pauchlyová Margaréta	Gymnázium Tvrdošín
3. Bublák Andrej	Gymnázium A. Bernoláka Námestovo

Cena Literárneho informačného centra:

Fulín Michal	Gymnázium Topoľčany, Ul. 17. novembra

PRÓZA

1. Čaranová Bernadetta	Gymnázium Bratislava, Pankúchova 6
2. Vojtašáková Barbara	Gymnázium Námestovo

Cena JUDr. Petra Škultétyho

Györgyová Tereza Anna	ZUŠ Veľký Krtíš

I. veková kategória

POÉZIA

Ján Katkovčín, 8 rokov

Základná škola Humenné, Dargovských hrdinov 19

Sníček

Ked' sa viečka zatvárajú, tak si poviem: chcem už spať,
mamička mi ihneď príde na dobrú noc pusu dať.
Povedať mi rozprávku a zaželať dobrú noc,
anjeliček ty môj strážny, buď mi stále na pomoc.

Ked' spím veľa sníčkov snívam,
pokojný vraj vtedy bývam.
Ked' spím tak som veľmi rád,
že sa môžem vo sne hrať.

Hrávam sa na naháňačku
hľadám v noci čiernu mačku.
Hľadám ja aj mesiačik,
vysadnem si na mráčik.

Ked' vstávam je ráno skoré
a o piatej už som hore.
Do školy sa ráno chystám,
od radosti už aj výskam.

Osmijanko

Osmijanko, Osmijanko,
stále pije teplé Granko.
Vyzerá sťa osmička,
jeho múdra hlavička.

Jeho múdra hlavička,
rozprávky vymýšľa,
Chodila vraj po svete,
ba aj domov prišla, viete?

Má on psíka Osmidunča,
je to verný kamarát.
Zažili aj dobrodružstvá
a vždy sa chcú spolu hrať.

Prechádzka farmou

Priletela koza,
ktorá zbehla z voza.
Ten voz ťahal býk,
nevidel ho nik.

Koník skáče cupi, lupi,
drgol babke do chalupy.
Chalupa sa kýva,
babka ruky dvíha.

Dunčo v búde chrápe,
nič z toho nechápe.
Nevie kedy zaspal,
kedy chaos nastal.

Ovce sa vraj hádajú
a dážd' predpovedajú.
Hrajú sa na veštice,
dážd' zasiahne Dechtice.

V rybníčku sú žaby,
prajú si vraj aby,
V noci dosť pršalo,
by sa im dobre kvákalo.

Rybky v akváriu,
žijú, jedia, pijú.
Spávajú po stojačky,
boja sa len mačky.

Svinky sa vraj váfajú,
nikdy sa nehádajú.
Majú radi svoje blato,
dali by aj zlato za to.

Na farme to takto chodí,
každému sa dobre vodí.
Navštívte hneď farmu túto,
dnes vám nič nebude ľúto.

Voda

Voda je vzácny dar,
kiež by jej každý mal.
Vždy by sme si ju vážiť mali
a len tak ju tiecť nenechali.

Mali by sme len čistú vodu piť
a tak si život predĺžiť.
Tak ako v rozprávke dobrá víla,
neraz už voda život zachránila.

Nie všade na svete,
tak veľa vody nájdete.
Sú ľudia, ktorí vodu nemajú,
nuž dlhé rady na ňu čakajú.

Čo by niektorí za to dali,
len keby jej dostatok mali.
Ľudia by od smädu zomierať nemali,
príroda si nevyberá – daň platia veľkí aj malí.

Voda je poklad najväčší,
tak ako dieťa, keď matku poteší.
Tak si ju do pohára nalej
a túto správu pošli ďalej.

Leto

Prišla jar a po nej leto,
že je teplo, každý vie to.
Zabuchneme dvere školy,
vtedy nás už nič nebolí.

Zoberie sa každý v nohy,
zabudne sa na úlohy.
Vyjdeme si na prechádzku,
stretneme tam prvú lásku.

Budeme sa kúpať v mori,
niekto doma a vo vani.
Rozmýšľame – zo zmrzliny vari,
narastú nám také veľké svaly.

Slniečko nás opáli,
veď sme riadni lapaji.
Bude že nám sveta žiť,
stále chceme deťmi byť.

A v septembri, keď je čas,
stretneme sa v škole zas.

Kamarátka

Mám ja jednu kamarátku,
s ňou si dobre rozumiem,
keď som v núdzi, pomôže mi,
ja to veľmi dobre viem.

Vždy si všetko rozprávame,
dobré rady rozdávame,
keď je treba – mlčať vieme,
tajomstvo vám nepovieme.

Keď sa cítim v izbe sama,
príde za mnou moja mama,
máme spolu veľké plány,
schováme ich do pamäti.

Čo je strom?

Mami, čo je to strom?
Pod', pozri sa von oknom...
Kmeň, konáre, listy...
Aha, tam je taký istý!
A čo robí strom?
V lete nám robí radosť, chladný tieň,
rodí aj ovocie sladké ako sen.
V jeseni listy sfarbia celý kraj,
vytvárajú na zemi raj.
V zime nás jeho polienka zohrievajú,
teplo každému domu dávajú.
V jari ho zdobia kvety,
hrajú sa pod ním deti.
Bez stromov by nebola príroda celá
a naša planéta by isto zahynula.
Preto každý strom si váž,
lebo je to život náš.

Jar

Prišla skorá jar,
vidno krásny kraj.
Na záhradke kvietky pučia,
včielky popri nich si bzučia.

Jar je u nás každý rok,
príde ku nám len na skok.
Vystrieda ju leto krásne,
chcem si o nej písať básne.

Nočný karneval

Sovička na strome húka,
mesiačik sa na ňu kuká.
Sniečko už zašlo za zore,
celá príroda je v pozore.
Vyčkáva na karneval,
mesiačik s hviezdíčkami sú tam naj.

Ako išla mačička do sveta

Bola jedna mačička,
volala sa Anička.
Vybrala sa do sveta,
stretla mačku menom Gréta.

Pýta sa: „Kto si?“
„Som z inej rasy.“
Kožuch mala hnedý
a mozog plný vedy.

Anička sa pýta:
„Naučíš ma čítať?“
„Jasné!“
Od radosti žasne.

„Ďakujem!“
„Ale ja ťa varujem,
čítanie je drina.“
„Ale nie, je to psina,“
vraví Anička vysmiata.

Milá mačka Grétka, naučila ju všetko,
ako taký malý vedko.
Anička stretne kamarátky,
ukáže im všetky riadky.

Prečíta im, ukáže im, opýta sa:
„Chcete byť môj čitateľský tím?“
Ony sú však ale lenivé,
skáču radšej po knihe.

Sen

Raz som mala hrozný sen,
že z každého človeka bol peň.
Ruky mali konáre,
drevené boli aj somáre.

Chytil ma raz jeden konár,
skríkla som: „Nech je zo mňa komár!“
Zrazu krídla rastú mi
a nohy miznú mi.

Vo sne sú čary,
„Nech sú zo mňa žaby!“
Zrazu mraky okolo mňa
a vtom obor preľakne ma.

A potom zrazu budík zvoní,
každý ešte zo sna funí.
Mama volá: „Raňajky!“
Tak sa skončil sen preveľký.

Anjel

Mám strážneho anjela,
nahradí aj priateľa.
V sničku sa mi zjavuje,
pekné sničky daruje.

Cez deň dobre chráni ma
alebo sa so mnou hrá.
V škole pri mne sedáva,
na dobré ma nabáda.

Telefón

Telefón je super vec,
má ho každý jedinec.
Denne na ňom surfuje
a pamäť mu stagnuje.

Všetkým denne vytočí
a kredit mu nestačí.
Darmo sa on dušuje,
že so všetkým skoncuje.

Mobil si ho opantal,
až mu zdravý rozum vzal.
Darmo všetkým sľubuje,
že s tým ihneď skoncuje.

Aj tak mu nik neverí,
iba sa mu zaškerí.
Stále chodí dokola,
čaká, kto mu zavolá.

I. veková kategória

PRÓZA

Nina Kožiaková, 9 rokov

Základná škola s MŠ Ondreja Štefku Varín

Mami, kúp mi žirafu!

Mám veľmi pekné meno. Miriam. Ale všetci ma volajú Mimi alebo Mimka. Hovoria, že je to najkrajšie meno na svete.

Začala som chodiť do prvej triedy. Všetci chalani v triede sú do mňa. Keď ma vidia, hneď bežia za mnou alebo na mňa pozerajú ako šibnutí. Preto mám z nich strach a to teda dosť veľký. Desia ma! Tak je to presné.

Ale dnes mi to už je jedno. Som takmer druháčka a teraz ma zaujíma len jediné – a to žirafa! Veľmi chcem od mamy žirafu, ale tá povedala, že je to hlúpe a že sa o ňu nebudem môcť postarať. A že je drahá a nikde ju nezoženie!

Každé leto chodím do zoologickej záhrady a zo všetkých zvierat sa mi najviac páči žirafa. Je vysoká a krásna. A tak neskutočne elegantná! Preto ju chcem!

Dnes sme išli znovu do ZOO. Bolo tam kopec zvierat, ale moje kroky smerovali za žirafou. Zastala som a od prekvapenia som zabudla zavrieť ústa. Bolo ich viac, ako som čakala. Boli krásne a rozprávali sa celkom ticho a určite ich niečo rozosmialo, lebo ich dlhé krky sa krútili ako baletky. Moja žirafa na mňa žmurkla a ostatné urobili to isté.

Okolo prechádzal pán, ktorý mal na starosti kŕmenie. Pobešla som za ním a priamo som sa opýtala: „Prosím Vás, ujo, koľko stojí žirafa?“ Mama očervenela ako paradajka a pohľadom mi naznačila, aby som bola ticho.

Pán sa rozosmial a povedal mi, že nie sú na predaj.

Mňa to tak nazlostilo, že som sa rozplakala, ale to ma už mama ťahala preč. Celou cestou ma vliekla ako handru, lebo som sa vzpierala, ale napomohlo to. Môj plač vystrašil nielen zvieratá, ale i návštevníkov.

Pri východe zo ZOO visel oznam, že za 5€ sa dá voziť na žirafe. Ako to, že som si ho pri vstupe nevšimla?! Prestala som plakať a mama nechápavo na mňa pozrela. Číta rýchlejšie ako ja, a preto všetko okamžite pochopila.

Vošli sme do areálu a tam bola ONA. Moja žirafa! Vysadili ma ne jej chrbát. Žirafa sklonila hlavu, pokývala ňou a pohla sa. Cítila som sa ako kráľovná. Celkom nečakane sa žirafa nahnevala. Akýsi chalan ju zozadu potiahol za chvost a zhodila ma. No jasné! Jakub z našej triedy! Jeden z tých, čo mi nedajú pokoj!

Keď sa mi podarilo postaviť na nohy, žirafa už bola preč. Ani sa na mňa nepozrela. Len Jakub sa smial ako šibnutý!

Celou cestou domov som plakala. Ako mi to mohla urobiť? Myslela som, že sme priateľky! Sadla som si na gauč a pustila telku.

Práve dávali reláciu o žirafách a ja som si uvedomila, že tie žirafy fakt neznášam!

MACO :-)

Maco je šteniatko. Vyzerá ako malý medveď. Srst' má huňatú a hnedú ako malý maco. Preto sa tak aj volá. Kvôli jeho bohatej srsti to vyzerá, ako keby bol tučnučký medveďík. Tak aj niekedy chodí, čo zvyšuje jeho šarm.

Jedného dňa som prišla zo školy domov a mama v rukách držala malé hnedé chlpaté kľbko.

„Čo je to?“ spýtala som sa mamy a vtedy na mňa vykukli veľké hnedé oči.

„To je...“

„Psík!“ dokončila som maminu vetu a zobrala som si ho na ruky.

„Môžeš mu vymyslieť meno.“

„Vyzerá ako malý medveďík... Bude to Maco,“ hned' som vedela, aké bude mať meno.

„Je náš?“ spýtala som sa maminy.

„Nie, to iba strážime tete Danke.“

„Škoda, už som sa tešila, že bude môj,“ zahundrala som sklamane, ale v kútiku duše som si myslela, že keď teraz ukážem, že sa viem o psíka postarať, možno mi ho kúpia. Toto bude moja veľká šanca!

„Mami?“

„Áno...,“ mama hned' zareagovala.

„Keby som ti ukázala na Macovi, že sa o psíka viem postarať, tak by si mi kúpila psíka?“ spýtala som sa.

„Možno aj, ale dievčatko. Lebo chodíme často k babke a tá má chlapca, a chlapci sa zvyknú biť. A teraz si to môžeš vyskúšať, aké je to starať sa o psíka.“

No, kto by nevyužil takúto šancu! Kvôli takémuto zlatíčku by som aj ráno skoro vstávala, upratovala by som po ňom, učila by som ho rôzne povely... Ako prvý dôkaz starostlivosti som mu prichystala miesto na vodu, granulky a peliešok. Bude sa mať u nás ako kráľ.

Dala som mu do misky vodu, do druhej granulky a čakala som, kým sa s chuťou do toho pustí a bude ma mať rád, že sa o neho tak starám. Ale on sa na moje sklamanie otočil a vybral sa skúmať smetný kôš.

„On nie je Maco, ale tatranský medveď, aj tým sa páči hrabať v odpadkoch,“ začala sa smiať mama a prísne vyhrešila Maca, že nesmie chodiť do smetného koša. On sa urazil a odišiel do pelieška. Išla som ho poľutovať. Ako môže niekto takého zlatého malého psíka hrešiť? Začala som ho hladkať a vtom ma on začal hryzkať svojimi

malými ostrými zubami.

„Au!“ vykrikla som a teraz som vyhrešila Maca už aj ja. Vyskytol sa prvý nečakaný problém, lebo ja nechcem psíka, ktorý hryzie, ale zas možno sa mi ho podarí vycvičiť. Tváril sa veľmi urazene, tak som ho nechala samého v pelechu, nech porozmýšľa, čo spravil. Zatiaľ som sa išla učiť.

O chvíľu som začula divný zvuk. Išlo to od Maca. Niečo mal v peliešku a bol zaujatý hryzením do tejto veci. Keď som sa priblížila, zbadala som, že je to moje obľúbené pero. Doteraz nechápem, ako sa k nemu dostalo. Vytrhla som mu pero, ale už bolo neskoro, bolo úplne zničené. Skoro som plakala. Ako som hrešila nezbedníka, tak začala aj mama hrešiť mňa, že si mám poriadne upratať svoje veci, a druhé také pero už tak skoro nedostanem, aby som sa poučila. To je ale spravodlivosť, ja som ho mala iste upratané! Teraz som už bola na Maca skutočne naštvaná. On ale prišiel za mnou a začal sa pýtať na ruky. Neodolala som jeho pohľadu, zabudla som na hnev a začala som si ho túliť. To bol ten najúžasnejší pocit na svete. Potom sme sa jašili až do večera, kým som nešla spať. Ja do svojej postele a Maco do svojho peliešku.

Prišlo ráno. Nemohla som sa zobudiť, tak mi mama dala do postele Maca a ten ma hneď prebral. Začal po mne skákať, snažil sa ma obľizovať a zas hryzkať svojimi ostrými zubiskami do ucha. To už nebolo veľmi príjemné prebudenie. Mama mi kázala rýchlo vstať a ísť vyvenčiť Maca predtým, ako pôjdem do školy. To bolo hrozné! Maco mal strašne veľa energie a ja som bola ešte unavená. Takýto budiček nie je pre mňa!

Veľmi rýchlo som pochopila, že to veru nebol dobrý nápad, a aj keď po psíkovi veľmi túžim, ešte nie je ten správny čas. Musím byť trpezlivá.

Zlo sa netrestá zlom

Kde bolo, tam bolo, bola raz jedna trieda. Prezradím vám, že stoličky v tejto triede sa medzi sebou rozprávajú. Chvália sa jedna pred druhou. Sú pyšné, ak na nich sedí lepší žiak. Ja som šťastnou žiačkou tejto vzácnej triedy a jediná zo všetkých našim stoličkám rozumiem. Aj ony rozumejú mne a vedia, čo si myslím. Ale nemôžem to povedať nikomu, lebo deti by si mysleli, že som šibnutá.

„Poď za mnou, poď skúsiť, ako vidíš zo zadnej lavice, lebo ja odtiaľ dobre nevidím,“ volala ma Janka, ktorá ma čakala s veľkým kamarátskym úsmevom.

„To by som veru nerobila, čo ak zas na teba niečo chystá!“ upozornila ma moja stolička.

„Zas len frfleš, ty jedna frflaňa ufrflaná!“ pomyslela som si a cítila som, ako sa na mňa moja stolička urazila za to, že zas verím Janke.

Potom som išla za Jankou. Tá mi ukázala, kde si mám sadnúť, ja som si tam sadla,

ale nevidela som na tabuľu cez Fera predou mnou. Vedela som, že mi Janka nič nespraví, ešte som aj počula, ako moju stoličku hrešila Jankina stolička, že tak škaredo na ňu rozpráva.

„Moja Janka je skvelá tanečnica a vyhrala pre našu školu približne 20 súťaží! Je jedna z najlepších žiačok...“ obhajovala Janku jej stolička.

„Pod' si skúsiť sadnúť ešte sem vedľa na moju stoličku, či z nej dobre budeš vidieť, keď z tejto nevidíš,“ volala ma Janka.

A vtedy sa to stalo...

Ako som sadala, Janka zrazu rýchlo odsunula stoličku a ja som sa ocitla na zemi. Celá som sa triasla a začala som plakať. V ušiach sa mi ozývalo len hlasné NIEEEEE, čo kričali všetky stoličky a počula som hlasný plač hlavne tej Jankinej aj mojej.

„Hovorila som ti, never jej, je to falošnica falošná!“ kričala moja stolička, do čoho lamentovala aj tá Jankina, teda už Janina: „Tak veľmi sa hanbím, tak veľmi som mojej Janke verila!“

Bála som sa aj postaviť, všetko ma bolelo. Cítila som veľkú zlosť na Janu, myslela som, že už nie je to zákerné a zlé dievča ako pred časom, verila som, že sa zmenila. Priala som si, aby aj ona pocítila, ako sa cítim. Ona len stála nado mnou, smiala sa až sa chytala za brucho. Lenže ona nevedela, že jej stolička rozumie tomu, čo si ja myslím, a keďže cítila vinu aj za Janu...

Zazvonilo na hodinu. Veronika, ktorej to jedinej nebolo smiešne, mi pomohla vstať a ísť k svojej lavici. Moja stolička poskočila, aby som si rýchlo sadla. Všetci sme išli na svoje miesta, aj Jana. No ako si išla sadnúť, jej stolička zrazu odskočila a splnila to, čo som si priala. Vtom Jana s veľkým rachotom spadla na zem a začala plakať. Kričala od bolesti, ako veľmi ju bolí ruka. Mne jej vôbec nebolo ľúto, veď si to zaslúžila, potvora jedna! Nikto jej nepomohol ani vstať, musela si pomôcť sama.

„Ja sa veľmi hanbím, toto si chcela?“ vyčíta mi Janina aj moja stolička.

Vtom sa rozleteli dvere a vošla pani učiteľka. Mne bolesť ustupovala a zrazu sa všetci zaujímali iba o Janu.

„Žiaci, príde ma zastúpiť pani učiteľka z vedľajšej triedy, ja musím ísť s Jankou k lekárovi,“ povedala učiteľka, keď zistila, čo sa stalo.

Zlosť vystriedal strach, čo sa stalo Jane. Celú hodinu som myslela na ňu. Chcela som, aby vedela, ako som sa cítila, ale nechcela som, aby si ublížila. Stoličky tiež boli smutné a prestali sa rozprávať.

Cez ďalšiu hodinu sa Jana s pani učiteľkou vrátili od lekára. Našťastie mala len udretú ruku, čiže mohla aj ďalej tancovať a vyhrávať súťaže za našu školu.

„Prepáč mi, že som bola zlá, neuvedomila som si, čo sa mohlo stať,“ prišla za mnou Jana. Podali sme si ruky a odvtedy Jana neskúšala už žiadne podobné žarty.

A vtedy som si uvedomila, že zlo sa netrešťa zlom, a že nemáme druhým robiť to, čo sa nám nepáči.

Zuzana Lahvičková, 7 rokov

Základná škola Horná Ždaňa, SNP 107

O čiernej farbičke

Bola raz jedna čierna farbička, ktorá stále čarbala a kreslila. Ale raz sa stalo, že celý svet počmárala na čierne. Zrazu uvidela gumu, ktorá gumovala celý svet. Farbička povedala gume: „Negumuj môj svet! To ti nedovolím!“ Ale guma jej odpovedala: „Potom ani ty nemaľuj všetko na čierne, nemôžeme žiť v čiernom svete!“ Farbička sa zamyslela a ospravedlnila sa všetkým deťom aj dospelým za čierny svet. Povedala: „Kamarátky farbičky, poďte so mnou farbiť!“ A od vtedy žijú deti vo farebnom svete.

II. veková kategória

POÉZIA

Magdaléna Martišková, 15 rokov

Gymnázium Topoľčany, Ul. 17. novembra 1180

Prší

Ukradnuté pocity
pod svetlom tienidiel
súhrn našich prstov
pod dáždnikom zmoknutého parku
prezrádzajú...

S morom suchých výčítiek
na vykričanej tvári
apríl nepríde

Ja odchádzam s červenou trofejou
a pohľadom ľúbených
a predsa nevoniaš marcipánom

Nachádzanie

Nebol si stratený chlapec
v kúte odtiaľ

títklo ti srdce javorových spomienok
prichytených dvomi magnetkami
pri triedení nálezov
v odlomenej duši

Roztriešenie
a výsev
tvojich monologických dianií
milujem
každou zašliapnutou črepinou

Koncoletná

nehostinný kút
umelo presvetlených tieňov
na projektore spomienok

posledný záblesk
dotykov slnečnicových tváří
ostal (na) ďalej

neodmysliteľný
neprekvapiteľný

náznak líc
a pravidelných odchodov
ležiacich ešte
pod pevninou teba
nadosah odlúčeniu

bez suvenírov

a aj tie
„bosé ruky“
už niekto
vymyslel

Lívia Kuriplachová, 13 rokov
Spojená škola, ZŠ Svidník, Centrálna 464

Vánok prebúdza
tmavé mraky.
Sú ako smutné deti.
Studené kvapky
pretrhávajú voňavé dni.
Kvapky slz sa plavia
ako divoká rieka
a malé žlté hviezdičky ma
vťahujú do snov,
ktoré ma desia.
Ale môj strach nie je
natoľko silný,
aby ma premohol.

Šťastie

Letím za šťastím
Pieseň vetra
upokojuje
moje srdce
Jemná pavučina
sa dotýka mojich líc
a pavučina sieť
sa mení na hojdačku
Krehký deň je jemný
ako objatie kamaráta.

Deň

Svet je plný
krásnych vecí
ktoré sú
kvety na lúke.
Tráva je mäkká
ako vankúš
a voňavá ako kvet.
Aj motýle
šťastia z radosti.

V myšlienkach

Ako zakryť prázdno?
Prázdno v srdciach bláznov?
Keďže každé ráno
stojím pred pekelnou bránou?

Pred bránou života a smrti,
čakám, kým sa moje srdce nerozštvrtí.
Na štyri časti zo štyroch citov,
lásky so šťastím, smútok s nenávisťou.

Zarazím sa pri tom,
veď cit by nebol citom,
keby nebol opozitom.
Bol by prázdnom v tieni skrytom!
Hlúpym slovom,
nič, len štítom!

V myšlienkach túlať sa,
či je tento svet vôbec svetom.
Keď cit je len pozlátkom,
blyštivým papierom - klamstvom!

No, kedy viem, či náhodou
nemám búrať predsudky svojich snov?
Či mám ich ničiť klamstvom,
Či pravdou povedanou srdcom?

Každou myšlienkou stávam sa zmätenou.

Prečo?

Prečo nie je svet len pravda?
Pravda, čo dáva pocit blaha?
Prečo nie je svet len láska?
Láska, čo vždy len hladká?

Prečo nie je svet len šťastie?
Šťastie, čo nie je ľuďom na smiech?
Prečo nie sú svet len ľudia?
Ľudia, čo sa vlastným srdcom riadia?

Prečo je svet taký zlý?
Prečo sa neplnia naše sny?
Prečo milovať je také ťažké?
Prečo máme málo vášne?

Odpoveď je len jedna známa –
V každom srdci nájde sa zrada.

Cena Literárneho informačného centra

Petra Polnišerová, 14 rokov
Základná škola sv. Alžbety Nová Baňa

Blázon

Ak blázon je ten, čo sa smeje, chcem tým bláznom navždy byť,
tomu tak zle veru nie je, môže jak sám chce si žiť,
netreba mu strach či zlosť, veď to zmysel nemá,
tých je dnes už viac než dosť, aj na blázna veľa,
neuráža len tak ľudí, smiech je väčšia cena,
urážal by len tak z nudy a to sa mu nedá.
Nerobí nič ako ľudia, hoc sú blázni všetci,
verí len snom, čo ho budia, preto je on väčší.

Zakopaný poklad

Stalo sa to v jedno ráno,
zmizlo slnko, čo nás hrialo,
padali vločky do suchej zeme,
oblaky plakali.
Čo sa to deje?
Počasie v kope, zvláštne to chvíle,
slnko sa odvíjalo na dlhé míle,
bez neho akosi nič nemá cenu,
nezmysel na ceste k neznámemu.
Zakopaný poklad- slniečko krásne,
vráť sa späť na nebo, nech všetko je jasné,
zažiar späť na svet, nech sa prebudí,
veď len ty rovnako hľadáš na ľudí.

Nech spí...

Zaspalo dieťaťko v náručí mamy, ktorá so všetkou láskou naň hľadá,
zaspalo dieťaťko v otcových dlaniach, ktorý vždy stáva s ním na svitaniach,
zaspalo dieťaťko na rukách babičky, ktorá mu šepká do uška pesničky,
zaspalo dieťaťko v nesprávnom čase, keď svet je hnevu plný vždy viac,
zaspalo dieťaťko v trápení sveta, tento film dávno sa nepremieta,
zaspalo dieťaťko v kostole samo, keď krstili ho, aby ľudí milovalo,
zaspalo dieťaťko, koľké to šťastie, že s celou rodinou spinká si šťastne,
zaspalo dieťaťko - v zmierenie nádej, nebuďte ho, nech spí si ďalej...

Poslanie

Poslaním očí je vidieť krásy Zeme, poslaním srdca vyjadriť, čo nahlas nepovieme.
Poslaním uší započuť, či pravdu šíria slová, poslaním nosa vycítiť, či niekto zradil
znova.

Poslaním rúk je pohladiť nevinné detské tváre, poslaním nôh nás zaviest tam, kde je
dobro známe.

Poslaním Pána je zobudiť, mňa, úbohého ráno, aby som mohol dožiť sen, čo daroval
mi spánok.

Poslaním mojím je písať verš, čo dotkne sa ti srdca, poohriať ho studené, nájsť
v ňom dobro predsa.

Keby žil každý v poslaní, ktoré mu bolo dané, nebol by svet taký zlý, neboleli by
dlane,

iba ak tak od práce zničené by boli, pracovať sa nechce však, to je problém doby...

Farbičky

Farbičkami kreslím čiary,
nie je to však výtvor márný.

Vyfarbím ich veselo,
pastelkami dúhovo.

Kreslím ich už od rána,
pred očami zahmlieva sa.

Uvarím si kašičku,
oddýchnem si trošičku.

Po oddychu ďalej kreslím,
vtom sa strhnem: „A či nespím?“

Keď tu zrazu noc sa blíži,
s mesiačikom na nebi.

Koláč

Doma každú sobotu,
pečiem s mamkou dobrotu.

Múky dám dva hrnčeky,
zamiešam opreteký.

Ako sniežik z oblohy,
sysem cukor práškový.

Škoricou a kakaom,
rozvoniam hneď celý dom.

Potom navrch pre parádu,
strúha sestra čokoládu.

Veľa vody utečie,
kým sa koláč upečie.

II. veková kategória

PRÓZA

Magdaléna Martišková, 15 rokov

Gymnázium Topoľčany, Ul. 17. novembra 1180

Všetky drobné. Za.

Ani sa nečudujem psom, že neznášajú chodiť po chodníkoch a radšej znesú ťahanie majiteľov, keď sa ich snažia z tých pár trsov obschnutej trávy vrátiť pekne späť na chodníček.

Podrážky mi dávajú jasne najavo, že dnes budem chlaďiť spodky nôh v kýbli na umývanie dlážky. To je tak, keď chcem vyzeráť štýlovo. Tie topky boli také krásne vo výklade.

Nebadane som prešla na trávu. Stiahol ma späť. Vraj psie tie „oné“. Predstavila som si obojok. A ako ma zaň ťahá k nohe. Jemu je, má tenisky. Značkové. Drahé.

Neviem sa dočkať parku. A lavičiek.

- Ešte musieť obchod stíhať. Nákup. Náročná tréning. Ja nestíhať večera. – vystrel si nohy a ukazovákom ťobol do môjho stehna.

Už som si minule povedala, že sa tak hlúpo nezasmejem, ale zasmiala. Ak zas vytiahne, že „kebab“, zasmejem sa viac.

Od neho mi to nepríde, ako urážka, lebo Brunova slovná zásoba má medzery väčšie ako tá medzi jeho prednými zubami.

Tak len sedíme a dívame sa jeden druhému po nohách. Okolo pobejú iné nohy, Tučné baby na kolieskových korčuľiach. Malé baby na bicykloch, stredné baby s chalanmi. Park je vlastne teraz plnší ako námestie. A každý si naivne myslí, že sa tu skryje. Niektoré už dávajú tretie koliečko okolo nás. Dýchajú hlasno a kričia po sebe.

Pred nami zastali a zoskočili z bicyklov dve malé s Hello Kitty na tričku.

- Ja už vám to musím povedať. – vytasila prvá z nich modré gumičky strojčeka. – Vám dvom to tak sekne! – usmiala sa, ako by dostala čokoládu, nasadla a aj s kamoškou, čo jej pritakala, naštartovali svoje stroje a odišli.

- Sekne? - zamyslel sa Bruno. – To ako...sekne ten sekera? – narovnal prsty na ruke a švihol po vzduchu.

- Nie. Sekne, mysleli, že akože sa k sebe hodíme. – rozložila som ruky aj ja.

- Hodíme? Hodíme sem do krík? – nahol sa dozadu.

- Nie! Akože k sebe pasujeme! –

- Ako puzzle! – roztiahol po chvíli pery do úsmevu.

A viac to nekomentoval. Ani neviem, či pochopil. Keby pochopil, čakala by som, že si sadne bližšie. Ale naše stehná k sebe veľmi nepasujú. On ho má ako hokejista, ktorému sa zapáčilo v našom topkovom klube vymakané, ja som pre neho „kebab“.

Konverzácia s Rakúšanom má svoje čaro. Bavím sa, keď mu vysvetľujem hlavne naše frazeologizmy. Tvári sa, že chápe, ale nič nechápe. Ten výraz v jeho tvári je „za všetky drobné.“ A použije všetko svojsky tak, že...ma to baví. Akoby vedel čítať moje myšlienky, zalovil vo vrecku. Zaštrngali drobáky.

- Zase tvárim všetky drobné? Ideme kupovať. Ty aj ideš s ja. –

No, jasné. Zas sa budeme hádať, ktoré balenie je výhodnejšie a prečo sa oplatí takto a nie tak. A on aj tak neposlúchne. A donúti ma niečo si kúpiť, aj keď sa budem vytrvalo brániť, aby ma mohol pozvať.

Nechápem, ako môžeme byť spolu, keď si vlastne, ako tak pozerám, počúvam a cítim, nerozumieme.

- Ste zlatííí.- kričí malá pri ďalšom bicyklovom obchvate a mne je jasné, že vysvetľovanie bude...

Nebude. Dvihol smerom k nej palec, akože lajk a zdvihol ma z lavičky.

- Zlatí puzzle. Ísť miňať všetky drobné. –

Miroslav Kozolka, 14 rokov

Škola pre mimoriadne nadané deti a gymnázium Bratislava

Jeicob a motýle

Jeicob býval so svojimi rodičmi v byte v tmavej časti mesta. Všade samé hrozivé paneláky s desiatkami okien. Uličky sa iba ticho poddávali tieňom budov. Pouličných lúčok nedostač a tých s funkčnými žiarovkami ešte menej, chodníky zanechávalo slnko podvečer tmavé.

Jeicob vyzeral ako chlapec každý iný. No na rozdiel od svojich kamarátov sa odmeraných stien a tvrdých siluet panelákov bál oveľa väčšie. Betónové labyrinty v ňom vyvolávali strach. Mal, ale i veľmi zvláštnu záľubu – chytil biele motýle. Motýle, ktoré svietili. Kedysi dostal veľké akvárium, hoci nikdy rybičky nemal. Cez deň ho zakrýval plachtou, až na noc nechal látku spadnúť na zem. Vždy po západe slnka sa akvárium, priehľadné a nudné, naplnilo bielou farbou. Motýle trepotali žiarivými krídlami so svetlom lúny a nehučne poletovali medzi sklenenými tabuľami nádoby. Zaspával pozerajúc sa na tú nádhernú matne ožarujúcu všetky kúty jeho izby. A ráno s prvými lúčmi ružového slnka prekukujúceho pomedzi paneláky sa jasné

motýle vytrácali. Neviditeľnosť. Pretiahol teda opäť plachtu cez akvárium čakajúc na večer.

Počas jedného sparného letného dňa mal Jeicob dokorán otvorené okno izby. I tak však svieži vietor neprichádzal. A tu zrazu začul tresk. Otočil sa a malý kamienok zmenil akvárium v hromadu črepín pochovanú pod látkou. Motýle! Rád by veril tomu, že im náraz nič nespravil, ale stále ich tiesnili kusy skla nie tupšieho ako nôž a ťažká tvrdá plachta, bál sa o ich krídla. Preto plachtu okamžite odhrnul. Vedel, že mu prelietavajú okolo tela, cítil to, miera von, no bohužiaľ nemal toľko času, aby okno zavrel. Povzdychol, dnes nezaspí sladko, ako mal vo zvyku. Prišiel k obluku. Prekvapilo ho, keď zbadal dievča s prakom. Malo čierne vrkôčiky.

„Prepáč, nechcela som tam trafiť.“ odvetila.

Až teraz si všimol prak, ktorý držala previnilo v ruke a terč opretý o stĺp pouličnej lampy. Skôr než stihol niečo povedať, dievča sa rozbehlo za roh.

V nasledujúcich dňoch Jeicob takmer nespál. Chúlil sa pod perinou v strachu pred nástrahami tmy až kým ho únava nezmohla. Motýle občas zazrel, ale nechytal ich, lebo nemal akvárium, črepiny rodičia vyhodila. Myslel na dievča, ktoré mu ho zničilo na, na motýle, ktoré rozohnalo. Preto, keď jej bytosť v jeden večer sediaci na lavičke stretol, vzkypel v ňom hnev. Mal chuť kričať na ňu a vyčítať jej na oči všetko čo spôsobila, dokonca ju chcel rovnako udrieť kameňom ako ona jeho akvárium. Dračí oheň však utíchol pri prvom nežnom slove dievčaťa:

„Ahoj.“

mlčal. Pociťoval sucho v ústach.

„Mrzí ma to, nechcela som trafiť k tebe do okna. Zasiahla som niečo?“ prisadla si k nemu.

„Nič také iba jedno staré prázdne akvárium.“ Nechápal, keď počul samého seba.

„Prepáč.“

„Nemusíš sa už ospravedlňovať.“

„Kúpim ti nové.“

Navedel čo povedať, prahol po tom, aby opäť uvidel tancovať motýle v sklenenej nádobe, ale nechcel byť nezdvorilý, zvlášť nie pri rozhovore s takým dievčaťom, keď si uvedomil, že je celkom pekná.

„Ako sa vlastne voláš?“ ujala sa znovu slova.

„Jeicob.“

„Jeigop?“

„Nie, Jeicob. A ty?“

„Som Jane.“

„Krásne meno.“ nenapadalo mu totiž nič lepšie.

„Tvoje je zase ťažké.“ odvetila. To ho trochu urazilo.

„Si prvá kto to povedal.“

Pousmiala sa.

Rozprávali sa dlho, veľmi dlho. Ako to už býva, ani nevedeli ako skĺzli od nedôležitých poznatkov k svojim záľubám a zážitkom. S chuťou Jeicob pre Jane vyrozprával o svojich obľúbených jedlách, o príhodách v škole s kamarátmi, o rodičoch, o knižkách, ktoré čítaval, ale o motýľoch sa nezmienil. Báľ sa.

Veľa sa stretávali. Vždy keď mal uvidieť Jane, rozbúšilo sa Jeicobovi srdce. Raz podvečer ju uvidel, ako nesie veľkú kartónovú škatuľu.

„Sľúbila som, že ti kúpim novú.“ čakala, ako sa zatvári.

„Nemusela si.“ zavdžal sa jej úsmevom. Zahrabané v polystyréne uvidel novú a ešte väčšie akvárium. Znovu sa rozprávali. Slnko zatiaľ klesalo, klesalo pomedzi drsné kontúry panelákov, ktoré si pomaly prestal všímať, mal predsa Jane. Keď má niekto niekoho veľmi rád, dokáže sa s ním rozprávať stále, hoci si už všetky zaujímavé a vtipné príhody minul. Zavládla tma, tentoraz sedeli trochu ďalej od svietiacej pouličnej lampy. Jeicob nič uvidel.

„Motýľ!“ zakričal.

„Kde?“ rozhliadala sa Jane.

„Nevidíš? Lepšie sa pozri, tam v kroví!“

„On predsa svieti! On svieti! Jeicob, to je zázrak! Ten motýľ nabieleo svieti, aký je veľký!“

Bolo to asi prvý raz, čo povedala jeho meno správne. Až teraz naozaj precítil vďaka k Jane za jej sklenenú nádobu. Akoby ho udrel blesk, spomenul si na niečo.

Zavelil: „Sed' tu, hneď som späť. Nikam nechod'!“ Stále opantaná úžasom prikývla. Jeicob bežal najrýchlejšie ako vedel, bežal do pivnice, ktorá bola pridelená k bytu jeho rodičov, kde tajne schovával sieťku na motýle. Bolelo ho v boku, mal chuť spomaliť, ale nevzdal sa. Dobehol naspäť k dievčaťu.

„Videl si to, Jeigob, on naozaj svieti. Tam, tamto je! Ešte neodlete!“ jasala.

„Nachystaj akvárium a veľký kus kartónu!“ zahnal sa sieťkou. Roztrepotal motýľ krídla, ale nevedel sa vyslobodiť. Za tú chvíľu, čo Jeicob držal sieťku zamotanú, aby neuletel, mal pocit, že tvor, ktorého tak mocne zvierá ani nie je z tohto sveta. Akoby bolo jeho telo utkané z oveľa jemnejších pramienkov života než jeho vlastné, života čistejšieho. Vhodil ho medzi sklenené tabule a rýchlo položil zhora kartón.

Lampa zhasla. Žltkasté svetlo už čnelo ďaleko od nich. Svetil im teda iba biely motýľ v sklenenom zajatí. Jeho priehľadné väzenie mali na kolenách.

Jane neveriacky hľadela na Jeicoba, vycítil, že jej dlží vysvetlenie.

„Chyťal som motýle.“

„Mlynárikov, babôčky alebo žltáčky?“

„Nie. Takýchto.“

Nadšene sa nadýchla.

„Ale vtedy si mi rozbila to akvárium, tak mi odleteli.“

„Koľko si ich mal?“

„Možno sedemnášť.“

Udivil sa, že plače. Plakala. Cítil, že od doby, keď s pracom v ruke odbehla skryť sa za dom ubehla dlhá doba, dlhá pre človeka, možno až pridlhá pre človeka, aby sa nepozmenil. Chytil ju za ruku.

„Prečo si mi o nich nepovedal?“

„Bál som sa.“

„Čoho?“

„Že budeš ako dospelí, že neuveríš.“

Ešte dlho sedeli mlčky. Rozlúčili sa.

Doma sa na Jeicoba rodičia hnevali. Takto neskoro domov ešte neprišiel. Mohol si akvárium vziať domov, ale aj keby mu ho nevzali rodičia, niečo v jeho vnútri mu hovorilo, že ho už nepotrebuje. Mlčiace paneláky neprichodili hroznú. S Jane ho uložili do inej skryše. Veril, že niekde pod nimi je starou rohožkou prikryté akvárium. Svetlo by nevidel, i tak však veril, že tam je.

Ubíehali ďalšie dni. Sieťkou nachytali mnoho motýľov. Večer ho Jane už z diaľky okríkla, že odleteli. Dohodli sa totiž, že ich skontrolujú.

„Príď sem dnes večer za tmy.“ šepol jej. A naozaj prišla, slnko však ešte ťahalo purpurové vlny oblohou.

„Je prázdne!“ vykrikla.

„Nie je.“

„Nesvietia.“

„Cez deň nie. Sú neviditeľné.“

„Ale ja chcem vedieť, či tam sú!“

„To zistíme až keď sa zotmie, ostáva nám veriť.“

„Iba veriť.“ pokojne dodala.

Počkali do úplnej tmy. Sedeli tak opretí jeden o druhého na tej v tme pohltenej lavičke. Akvárium sa rozžiarilo.

„Jane, toto môžeme byť my. Môžeme byť ako tie paneláky nepochybne pevné, ale suché a chladné. Nemenné siluety. Alebo môžeme byť ako tie motýle krehké a jemné, ale zato živé a najkrajšie na svete. Žiaria iba v noci – o tom to je. Musíme v ne cez deň veriť, že sme ich nestratili, musíme veriť, že opäť ukážu svoju krásu.“

Jane ho objala. Potom sa na seba pozreli a vytušili to isté. Prišli k akváriu a odhodili kartón. Nastal výbuch, pri ktorom meravie pochopenie. Sľa nekonečno motýľov vyletelo. Obaja onemeli. Biely závan svetla sa odrážal od všadiaľ. Čierne

domy prestali byť čiernymi. A nebo. Jeicob a Jane vymaľovali nebo. Motýle vymaľovali nebo.

Simona Hradňanská, 15 rokov

Základná škola Považská Bystrica, Stred 44/1

Vlčie srdce: Boj vody a vetra

Bola tmavá a studená noc. Mesiac v splne skryli mohutné tmavé mračná, z ktorých husto padali dažďové kvapky na zem a vytvárali obrovské kaluže. Kde-tu sa ozval hrom a oblohu preťal blesk. Vietor bol nezvyčajne prudký a chladný, až v kostiach mrazilo. Konáre stromov sa stali obeťami neľútostného vetra, ktorý ich prehýbal, až sa dotýkali zeme.

Spoza lesa sa vynoril tieň. Tieň uháňal veľkou rýchlosťou, akú len dokázal vyvinúť, aby unikol rozzúrenému vetru. S eleganciou preskočil padlý kmeň stromu a bez obzretia bežal ďalej. Bola to vlčica. Nie však obyčajná, ale naozaj obrovská. Vysoká bola približne ako dospelý človek. Krásnu bledohnedú srst mala premočenú a lepila sa jej na telo. Biely spodok chvosta bol špinavý od blata, machu a mokrej trávy. Vlčica niesla v tlahe malé kľbko s gaštanovou srstou so štyrmi bielymi škvrkami. Bolo to víča, vystrašene skučalo. Vlčica utekala až k menšiemu vodopádu. Tam zastala, švihla chvostom a vodopád trochu ustúpil. Vytvoril prechod pre vlčicu s mláďaťom. V jaskyni schovanej za vodopádom opäť švihla chvostom a otvor sa uzavrel. Prešla ešte zopár krokov a zrazu sa z ničoho nič vlčica zmenila na ženu. Bola vysoká a štíhla. Zlaté vlnité vlasy po pleciah neposlušne lietali do krásnych hnedých očí. Nežne a s láskou položila vlčicu na zem a kľakla si k nemu. Víča sa jej prednými labkami oprela o stehná a veselo vrtelo chvostom. Žena sa zasmiala. Potom si rukami prešla ku krku a odopla si zlatú retiazku, na ktorej viselo srdce. Z pravej strany sa otváralo a ľavá strana bola obohatená o biele kryštály. Odopla si retiazku z krku a zapla ju vlčiatu okolo hrude. Vtedy sa stalo niečo zvláštne. Na mieste, kde vlčica malo len pred malou chvíľou retiazku, sa objavil tenký, ale jasný vzor, pás bielej srsti. Na hrudi bol širší, akoby vytvoril náhrdelník v tvare písmena V. Žene zažiarili oči a pobozkala vlčicu na čierny ňufáčik.

„Si výnimočná, Cleopatra. Prezradím ti, že nikdy nebudeš viesť úplne normálny, bežný život. Čaká ťa niečo veľké, moja!“ usmiala sa žena na vlčicu a pohľadila ho po hlavičke. Cleopatra sa veselo zavrtila a spokojne zavrčala.

Zrazu sa vodopád znova otvoril, tentoraz silou tornáda. Žena vyskočila pred Cleopatru a v okamihu z nej bola zasa vlčica, aby mala mokré a okolo nich sa

vírla modrá žiara s vôňou oceánu. Vonku zaburácal hrom a oblohu znova preťal blesk. Do jaskyne pokojne vošiel vlk. Bol iný, úplne iný ako vlčica-žena so svojím víčatom. Mal krvavočervenú srst' a tmavomodrý pás tiahnuci sa od ňufáka pomedzi uši, cez chrbát až po špičku chvosta. Oči vyžarovali pohľad túžiaci po moci, sfarbené do oranžova s náznakom šarlátovej červene. Z papule mu trčali žlté, ostré tesáky. Ale čo bolo najzvláštniešie, vlk mal tak ako srst' krvavo-červené aj krídla. Obrovské netopierie krídla mal teraz pokojne zložené po bokoch. Posmešne sledoval vlčicu a prechádzal sa pomaly sem a ta. Na chvíľu zastal a prihovoril sa vlčici: „Zdravím ťa, Penelopa, vlčica vody! Mierne sa uklonil a Penelopa varovne zavrčala. „Hľadal som ťa, vieš o tom?“ zašvitoril vlk.“

„Áno, viem o tom! Ale ja som ťa vidieť nechcela!“ zavrčala odmerane Penelopa. Vlk sa krátko a štekavo zasmial: „Moja prítomnosť ťa neláka?“ Penelopa odrkla: „Viem, o čo ti ide, Darkwolf! Ale nepodará sa ti to!“ Darkwolf sa opäť odporne zarehotal. „Áno, aj ja som si až doteraz myslel, že to viem aj ja sám. Ale plány sa menia, drahá Penelopa. Áno, šiel som aj po tvojom víčati, ale vďaka tebe som si uvedomil, že možno živlom ani nebude. Za to ty si!“ prechádzal sa Darkwolf naďalej sem i tam. Penelopa ho ostražito sledovala. Zrazu Darkwolf zastal, prudko sa otočil a postavil sa na zadné laby. Prednými divoko mával, kým okolo neho nezačal viať prudký severný vietor. Keď dopadol prednými labami na zem, chvostom opísal okolo seba polkruh. Za ním sa vytvorila polovica bielej, blčiacej kružnice. Aj vlk samotný sa zmenil. Už nebol šarlátovej farby, teraz vyzeral ako hmla. Špinavobiela srst' mu viala a oči svietili. Penelopa pochopila. Takáto výzva sa neodmieta. Otočila sa ku Cleopatre a zašepkala:

„Neboj sa, Cleopatra! Počkaj ma, dobre? Hneď ako tomuto zlému vlkovi ukážem, kto je tu pánom, odíde so stiahnutým chvostom a my pôjdeme za otcom a bratom. Tíško, moja! Lúbim ťa!“ Potom odvážne predstúpila pred Darkwolfa a aj ona sa postavila na zadné. Prednými divoko zamávala a zavyla. Keď dopadla a švihla chvostom, s hmlistou čiarou Darkwolfa sa spojila krásna modrá čiara Penelopy. Aj ona sa zmenila. Jej srst' bola oceánsky modrá a hnedé oči žiarili. Obaja sa začali prechádzať po obvode kružnice, ostražito sledovali jeden druhého a zlostne vrčali.

Darkwolf zaútočil ako prvý. Vyskočil a pohrýzol Penelope labu. Tá zakňučala, no oplatila mu útok tým, že ho poškriabala na ňufáku, z ktorého hneď začali tiecť kvapky krvi. Darkwolf nahnevane zavrčal a vztýčil sa na zadné. Prednými labami mával divoko vo vzduchu, Penelopa sa prikrčila a keď ju chcel Darkwolf pritísnuť k zemi svojím mohutným telom, šikovne sa uhla a roztrhala mu plece. Darkwolf prižmúril oči a zasyčal od bolesti. Penelopa nečakala a dupla prednou labou. Na nepriateľa sa valila vlna vody, no Darkwolf reagoval rýchlo. Len zľahka fúkol smerom k vlne, avšak z jeho tlamy vyšiel prudký severný vietor a vlna tak

nezasiahla svoj cieľ. Zato však nastal výbuch, ktorý Penelope zatienil výhľad na Darkwolfa. Ten to využil a kým sa Penelopa ostražito obzerala, vyrútil sa rovno na ňu a nabral ju na šiju ako býk. Potom ju odhodil k stene jaskyne. Vlčica sa otriasla a zaútočila na Darkwolfovu hlavu. Škriabala mu celú tvár. Cez pravé oko sa mu tiahli tri zakrvavené hlboké rany po pazúroch. Cleopatra zaskučala, keď Penelopa spadla na zem a obľízla si labu. Ani nečakala, kým sa Darkwolf dotacká po jej útoku, ignorovala svoju bolesť a vrhla sa Darkwolfovi na krk. Silno sa doň zahryzla. Darkwolf zavyl od bolesti, ktorú mu spôsobila. Zúfalo otočil hlavu k jej plecu a kruto sa doň zahryzol. Penelopa bolestne zavyla a okamžite povolila zovretie. Spadla na zem a sťažka dychčala, pričom Darkwolfa nenávisťne prebodávala očami. Pokúšala sa vstať, ale Darkwolf jej spôsobil veľké bolesti.

Vonku zúril dážď a aj vodopád sa búril ako vo vojne. Vietor chladne a nemilosrdne dul pomedzi skaly a lesy. Počasie akoby prežívalo vojnu, čo sa diala za vodopádom. V diaľke zahrnel hrom a ukázalo sa pár bleskov. Stromy sa nakláňali raz na jednu, raz na druhú stranu, vietor s nimi hral nemilosrdnú hru. Voda sa s hukotom valila dolu vodopádom. Darkwolf sa diabolsky zachechtal a víťazne pozrel na dokaličenú Penelopu. Zamával na znak víťazstva netopierími krídlami.

„Och, Penelopa! Slávna Penelopa Riverová, poctená živlom vody. Aké smiešne! Naozaj si si myslela, že ma zabiješ? Mohla by si mi hoci aj roztrhať hrdlo, ale ja by som prežil, na rozdiel od teba. Zabudla si, že ja nie som obyčajný vlk?! Nuž, tvoja chyba. Zomrieš, Penelopa! A tvoja dcéra tiež. Stanem sa tým najmocnejším vlkom na celom svete!“ zlovestne vrčal. Penelopa sa stále zúfalo snažila postaviť na nohy, no márne. „Vieš, že to sa nikdy nestane! Keď ťa nezastavím ja, spraví tak niekto iný. Zabudol si? A čo Zeus?“ nedala sa odbiť Penelopa.

„Zabijem ho rovnako, ako teba, voda!“ Darkwolf bol jedným skokom pri Penelope a nemilosrdne sa jej zahryzol do krčnej tepny. Penelopa zavyla tak strašne, až tuhla krv v žilách a v kostiach mrazilo. Potom mŕtva spadla na skalnatú zem. Modrá bľíaca čiara zmizla. Voda sa stále búrila, akoby ešte za Penelopu bojovala. Cleopatra žalostne zaskučala, keď sa k nej Darkwolf priblížil a obľízol si papuľu. Začala kňučať a triasť sa na celom tele.

Zrazu stena skaly prehovorila: „Nechaj to šteňa na pokoji!“

Darkwolf automaticky cúvol, podráždene zavrčal a sledoval skalnatú stenu. Najskôr sa z nej vynorili jasnozelené oči. Potom zo skaly vyšiel vlk. Najskôr bol sfarbený do siva ako stena, no rýchlo nadobudol zelenú farbu a napokon snehobiely so sivými labami. „Zeus!“ zvrieskol Darkwolf na vlka zo skaly a opäť vytvoril bielu polkružnicu. No Zeus iba pokojne zavrteľ hlavou.

Darkwolf sa teda vystrel do celej svojej výšky a pyšne zavrčal: „No toto! Už sa ma bojí aj slávny vlk zeme, Zeus!“

Zeus odvetil úplne pokojne: „Nebojím sa ťa, Darkwolf ! Neprišiel som však, aby som s tebou bojoval. Kto bude teraz ochraňovať toto šteňa? Už vieš? A teraz zmizni!" No Darkwolf sa len víťazoslávne zachechtal. „Neprinútiš ma!"

„Zabil si vlčicu vody a matku tohto šteňaťa! Prac sa mi z cesty, kým je čas!" Darkwolf sa ani nepohol. Ľahostajne pozrel na mŕtvu Penelopu a zavrčal. „Povedal som ZMIZNI !" Zeus sa postavil na zadné a tvrdo dopadol na zem, ktorá sa po dopade jeho mocných nôh celá roztriasla. Darkwolfovi sa podlomili nohy, no nespadol. Prebodával Zeusa pohľadom, ale pomaly sa obrátil so odchod. Vtedy do jaskyne vběhol sivý vlk s bielymi labami. Zadychčaná pozrel na Darkwolfa a varovne naňho zavrčal, no ten ho ignoroval a zmizol v daždi. Vlčica zbadala telo mŕtvej Penelopy a priběhol k nej.

„Nie!" hlas sa mu zlomil.

„Mrzí ma to, Diego!" povedal Zeus súcítne.

„Niééé !!!" zvriskol Diego príšerne a zúfalo. Vtedy voda vystrekla vonku veľkou silou smerom k oblohe a potom ustala. Úplne. Už nehučala. Voda stíchla. Dokonca aj dažďové kvapky padali celkom tichučko. Do jaskyne vŕkli jej modré chápadlá, pohladili Diegovu srst a obkolesili Penelopino telo, z ktorého už vyprchal život, a jemne a s láskou ho hladili. Úplne potichu. Telo zrazu spolu s vodou zmizlo. Vo vzduchu bolo cítiť morskú vôňu, na ktorej sa niesol Penelopin hlas: „Postaraj sa dobre o naše deti, Diego, môj milý. Viem, že z nich vyrastú výnimoční vlci.“ Diego pozrel na vyplašenú Cleopatru a povedal skôr pre seba ako pre ňu: „So mnou nebudeš nateraz v bezpečí. Ale ver, že ja si ťa nájdem!" Obťel sa nežne o jej malú vlčiu tváričku: „Až príde čas."

Lenka Melišová, 15 rokov

Základná škola Považská Bystrica, Stred 44/1

Do rytmu noci

Slnko hladilo zem poslednými lúčmi predtým, ako sa definitívne skrylo za more. Ľudia sa pomaly zbierali na pláži. Horúci asfalt páli naokolo pobehujúce deti na bosé nohy.

Niektorí sa ešte kúpali, iní posedávali pri barových pultoch. Dnes boli všetky stoličky obsadené. Pláž sa hmyřila ľuďmi všetkých vekových kategórií.

Všetci bezprostredne debatovali, prekrikovali a smiali sa. Ani on nebol výnimkou. Nepoznal človeka, ktorý by sa nechcel zúčastniť slávnosti na pláži. Noc z

dvadsiateho tretieho na dvadsiateho štvrtého, najkratšia noc v roku a zároveň jediná, počas ktorej je povolené zakladať ohne, tancovať, piť a oslavovať na pláži.

S kamarátmi kráčať pozdĺž ulice, ťahajúcej sa cez centrum a prístav až na pláž.

Domy boli oblepené plagátmi, ktoré pozývali na rôzne akcie.

Ten, kto sa však už aspoň raz zúčastnil, vedel, že žiadny lístok vám nezaručí miesto pri bare ani nikde inde. Platí tu všeobecné pravidlo veľkých festivalov: „Kto skôr príde, ten viac berie.“ Dá sa to aplikovať aj v mnohých oblastiach života.

Promenáda, ak by sa cesta, po ktorej kráčať, mohla takto nazvať, sa práve zatáčala a spájala sa s cestou vedúcou z kopca, keď ju prvýkrát uvidel.

Išla na mopede so svojou kamarátkou. Schádzali z cesty vedúcej do kopcov. Druhý moped sa ich snažil predbehnúť. Nemuseli ani trúbiť. Ich smiech sa rozliehal naokolo a vytváral nákazlivú veselú náladu.

Prvé, čo si všimol, bol jej široký, úprimný, priateľský úsmev. Priťahoval jeho oči viac než jej odhalené telo. Nevedomky sa usmial tiež.

Jednou rukou sa držala vodičky a druhou si pridržiavala klobúk, ktorý mala previazaný šatkou, aby jej ho neodfúklo. Popri tom sa od srdca smiała. Vlasy jej lietali okolo hlavy, odhaľovali nahé plecia a lem bieleho kraťasového overalu s krátkymi rukávmi.

Presvitali jej cezeň farebné plavky. *Muž sa jednoducho nezaprie.* Biela farba sa krásne hodila k jej opálenej pokožke. Na nose mala založené pilotky so zlatým rámom a na krku náhrdelník.

Pozeral sa do diaľky za miznúcou siluetou motocyklov, až kým nebola príliš rozmazaná. Síce ju videl len pár sekúnd, ale stihol si ju dobre obzrieť. Ako každý iný chlap sa aj on rád pozeral na pekné ženy.

Na pláži o ne nikdy nebola núdza a už vôbec nie s jeho vypracovaným telom, ku ktorému sa dostal vďaka práci. Vždy mal na výber ako aj väčšina jeho kamarátov.

„Dal by som si povedať!“ trefne dodal jeden z jeho kamarátov.

„Akú máš zajtra zmenu?“ zisťoval Adriano, ktorý sa s Alvarom vždy vymieňal.

„Tebe to voľno asi neurobilo dobre," smial sa mu niekto zo skupinky. „Zajtra sa nepracuje, veď je San Juan."

„Závidíš?"

„Nie, pokladali strechu, takže sme mali štvorhodinovú siestu."

„A ja som sedel a popíjal desperados." Kývol hlavou smerom na začiatok pláže, kde ich už čakal Stefano.

„Očividne si nemal klobúk. Ti pripieklo tú tvoju holú hlavu, keď ani nevieš, kedy sa do práce chodí," smial sa ich ďalší spoločný kamarát.

„Chlapi, vykašlite sa teraz na prácu a podťe, za chvíľu sa bude zapalovať najväčšia vatra."

„Čo ak nám nedali voľno?"

Stefano sa naňho pozrel takým pohľadom, že ani nepotreboval slová na vysvetlenie.

„Ak zajtra pracujeme a ja neprídem, tak ťa nabudúce zhodím z tej strechy, čo si pokladal," so smiechom pokrútil hlavou Alvaro.

„Starec, si až príliš zodpovedný. Čo si nám zatajil nejakú kočku?" pýtal sa ho popri chôdzi k najväčšej kope papierov a dreva.

„Nie, nie. Nemám na to čas."

„Peniaze nie sú všetko, chlapče. Zničíš sa v robote a doma nebude nikto, kto by ti pomasíroval chrbát!" okomentoval Stefano popri tom, ako šťukal zapalovačom.

„Minieš si benzín, ty pesimista," šťuchol doňho Alvaro.

Všetci čakali, kým ich zahalí rúško tmy, aby sa konečne začali oslavy. DJ už púšťal pomalšiu hudbu, pri ktorej ľudia vlnili telom a zahrievali sa na neskoršie večerné hodiny.

Keď sa rozohorol prvý oheň, všetci už povstávali od barov, v rukách držali plastové poháre a sem-tam pokrtili ich obsahom pláž, ktorá sa na túto noc stala tanečným parketom.

Po pláži sa pomaly zasvecovali menšie ohníky ako svätojánske mušky. Aj ich svetlo vyhasne po tejto noci, no dovtedy splnia veľkú úlohu.

Tradícia poukazujúca na očistu ohňom, ktorú ľudia brali veľmi vážne, kázala preskočiť vatru trikrát. Práve vďaka nej na pláži hliadkovali aj hasiči a bezpečnostné zložky. Našťastie, málokedy sa stalo, že by sa niekto popálil.

Keď sa začali z reproduktorov ozývať prvé tóny hitu El Mismo Sol, všetci sa vzdialili od ohňov a začali zborovo spievať a divoko tancovať. Ani Alvaro nebol výnimkou, odčlenil sa od už spoly rozpadnutej skupinky a zamiešal sa do davu.

Všetci tancovali so všetkými. Nikto neriešil, ako spievate či tancujete, jednoducho si všetci užívali túto chvíľu.

To Alvaro miloval na San Juan. Nemusel sa skrývať, rozmýšľať, ako sa zachová či aký pohyb urobí. Samozrejme, že s kamarátmi tiež nie, ale na verejnosti sa cítil neisto, zvlášť pred ženami.

Bál sa, že urobí chybu a práve takého chvíle, keď sa mohol odviazať, mu spôsobovali úsmev na tvári. Bolo to presne to, čo zbožňoval na svojej krajine.

Nepatril k ľuďom, ktorý by sa dokázali bez problémov odviazať, ale atmosféra sviatkov ho vždy dokázala uvoľniť, pomohla mu zabudnúť na problémy a zabávať sa.

Nie, nepotreboval alkohol, aj keď si trochu vždy dal, no nepatrilo to k jeho prioritám. Stačilo mu počuť jeho obľúbenú pieseň a mať okolo seba pozitívnych ľudí, ktorí sa zabávajú.

Všetci si medzi sebou vymieňali úsmevy, keď sa presúvali od jedného tanečného partnera či partnerky k ďalším.

Zrazu pred sebou zbadal klobúk previazaný šatkou na hlave opálenej ženy s rukami vysoko vo vzduchu a zvodnými pohybmi.

Keď sa mu otočila tvárou, jej šarm ho paralyzoval, jeho pohyby akoby zamrzli. V jej očiach nádhерnej bledej farby sa odrážali iskry a plamene ohňa.

Nič iné v tej chvíli nepotreboval, len dívať sa do tých nádhерných brilantov, videl v nich budúcnosť. Túžil, aby boli to posledné, čo v živote uvidí.

Vedel, že ona bude tá, ktorá mu dá pocit domova, keď ju bude zvierat' v náručí, a že keď sa ich pery spoja, už nikdy nebude chcieť inú. Vždy bude po nej túžiť, predstavovať si jej široký úsmev.

Bolo to také silné, až sa zľakol. Chcel ju nasledovať všade, kam sa rozhodne ísť, celý život.

Nechcel ju vyľakať svojimi citmi. Cítil sa opitý láskou k nej. Obaja mali v sebe nejaký alkohol. Nevedel, koľko toho vypila ona, ale on osobne si dal len dva poháriky. Bolo veľmi málo ľudí, ktorí si nedali na oslavách ani jeden pohárik.

Teraz sa mu to videlo jednoduché, ale vedel, že keď vytrievzie z alkoholu a z opojenia tejto noci, všetko bude príliš zložité na pochopenie.

Bude to len komplikáciou. Láska v jeho živote nemá miesto. Musí si ho vybojovať ako vietor obrusujúci skaly, vytvárajúci si štrbinky. Aj láska sa postupne vybrusuje.

Zapaľuje vnútorné ohne a zhasína možnosti. Rozpolí vás a zasadí zrníčko niečoho iného, vzdialeného, a predsa natoľko blízkeho a podobného.

Pomaly vo vás korení, musíte byť trpezliví, kým vôbec vypučí. Často nevládzete polievať jej zárodok a malý púčik odpadne.

Kým vykvitne prvý kvet, ak vôbec, obetujete celé svoje srdce. Vašu pôdu. Miniete všetku vodu, vyčerpávanú z hĺbín seba samého. Vyžmýkavate posledné kvapky rosy, aj keď nevidíte úžitok v kvete, ktorý ste nikdy nevideli.

Ste slepí, nevidíte do budúcnosti. Nepoznáte malé semienko, ktoré vietor zavial do vášho srdca. Dúfate, že z neho vyrastie rastlina, ktorá vám prinesie plody. Jedlo pre vašu dušu.

Trvá dlho, kým zrastiete dohromady a začnete fungovať na základe symbiózy. Je to dlhšie, než Simpsonovci alebo Priatelia, aj väčšina súdnych procesov trvá kratšiu dobu.

Pretože ľudia nedokážu oceniť prítomnosť a naplniť ju životom, túžia toľko po lepšej budúcnosti.*

On vždy vedel oceniť čo i len jeden úsmev. Nevedel prečo, ale jeho najkrajšie spomienky sa skladali práve z týchto malých, pre niekoho všedných momentov.

Možno práve preto ho to dievča tak ohúrilo. Sršala z nej istota. Niečo, čo on márne hľadal.

Bol toho názoru, že ľudia, ktorí vám dokážu dôverovať natoľko, že vám položia do rúk najkrehkejšiu časť seba samého, sú tí, ktorým na vás najviac záleží.

A práve to on chcel, chcel jej odovzdať svoje srdce. Namiesto toho však radšej chytil jej dľaň do svojej a druhú ruku si položil na jej bok.

Horúci piesok ich príjemne hrial na chodidlá pri tanci.

* skrátený citát (Johann Wolfgang Goethe)

Cena Literárneho informačného centra

Alexandra Bobotová, 14 rokov

Gymnázium L. Novomeského Senica

Petržlenová

Bolo pol ôsmej ráno a pani Leopoldína Petržlenová varila už tretiu polievku. Na návštevu k nej mali prísť jej piati vnuci a ona musela mať všetko pripravené do dvanástej. Bola to veľmi precízna žena, varenie milovala a každý deň neustále varila. Jediné, čo jej strpčovalo život boli reštaurácie a jej manžel. Reštaurácie preto, lebo jej vnuci chceli chodiť iba do luxusne zariadených reštaurácií a o babkino jedlo nemali záujem, ale pani Petržlenová si bola istá, že jej jedlo sa nevyrovná nič. O jej manželovi sa ani netreba baviť, stále vylihuje na pohovke, pozerá futbal a pije pivo. Keď mu povie, aby si upratoval aspoň svoje veci, tvrdí, že to sú ženské práce. Ale dnes sa rozhodla, že ich skolí.

Ako správna gazdiná modernej doby si na internete vyhľadala recepty od výmyslu sveta. Rozhodla sa pripraviť štyri chody, ktorými si bola stopercentne istá. Keď bola uprostred svojho veľkého varenia, začula, ako sa jej manžel Felix presúva z postele k televízoru. Nedalo jej a spýtala sa: „Čo dávajú ? Futbal?“

„Aléé čoby, Zámenu manželiek. Nechceš sa prihlásiť?“ odpovedal Felix.

To už bola pre Leopoldínu posledná kvapka. Ale nenechala svoj adrenalín vyplávať na povrch a milo odvetila: „Nie, Felix, myslím, že to nebude potrebné. Veď takého úžasného manžela ako mám ja, nemá nikto. Nemôžem byť šťastnejšia.“ Ale vedela prečo to robí, vedela, že dnes večer sa ich život obráti o 180 stupňov.

O 9:10 Felixovi zazvonil mobil. Jeho zvonenie pripomínalo niečo ako vrčanie motorovej píly, ale k jeho povahe sa to nesmierne hodilo. „Čau, Felix, v krčme sa vysielala repríza včerajšieho zápasu, chceš sa ísť pozrieť?“ ozvalo sa z telefónu.

„Áno, samozrejme, také niečo si predsa nenecháme ujsť.“ A už ho nebolo. Leopoldína ešte raz skontrolovala, či je vzduch čistý. Zamkla a premiestnila sa k telefónu. Zavolala do Zverimexu a kúpila myš. Jej manžel mal panický strach z myší. A ona to veľmi dobre vedela. O 12:00 bolo už všetko pripravené. Leopoldína sa pozerala z okna a číhala na vnukov. Veľké BMW zaparkovalo pred domom. Vystúpilo z nich päť zamračených tvárí. Jej najstarší vnuk Patrik to hneď okomentoval: „Tá naša babka je horšia ako kamerový systém.“

O 12:10 sa už podával obed a Leopoldína bola so sebou nadmieru spokojná. Chutilo im. No ešte mala jedno prekvapenie. Vypustila myš. A myška si plnila svoju prácu výborným spôsobom - vyliezla na Felixu. Felix sa zľakol, začal rozhadzovať rukami a volať o pomoc. Vtedy Leopoldína vybehla z kuchyne a myšku chytila. Felix sa na ňu usmial tým istým úsmevom, ktorým očaril Leopoldínu, keď sa po prvý raz uvideli. Zrazu to nebol ten neustále zamračený manžel, ktorého zaujímal iba televízia. Leopoldína dosiahla to, čo chcela, konečne mohla ísť s pokojom spať a nechať sa unášať v ríši snov. V tú noc sa jej snívalo o jej malej kamarátke myške, ktorá jej tak veľmi pomohla.

Od hrušky po Bobotovo jazero

Keď som bola malá, často som chodievala na prázdniny k starým rodičom. Pamätám si, ako som na dvore pod košatou hruškou stavala hrady z piesku, a keď som na ňu vyliezla, mala som pocit, že lietam. S kamarátkou Melindou sme si vybudovali základňu na strome, odkiaľ sme sledovali celú dedinu, už to neboli klebetné tetky, ktoré vedeli všetko o všetkom, čo sa hýbalo, ale my, stali sa z nás pravé agentky. Čoskoro sa do našej party pridali aj chlapci - Mišo a Peter. Vysedávali sme spolu pred šenkom, popíjali fantu a pozorne sledovali všetko naokolo.

No môj najlepší kamarát bol môj dedo, vždy mi rozprával veľa pekných príbehov a tak nadšene mi hovoril o futbale, že som naň začala chodiť. Moja babka bola a aj je nábožensky založená, modlí sa každé tri hodiny, medzičasom varí a spí, ale aj s ňou sa dá zažiť veľa zábavy, ak teda nepozera filmy o kengurách a nezačnú ju bolieť prsty.

Na začiatku dediny stojí kostol, a keď sa jeho zvon rozozvučí, staršia generácia ženského pohlavia vytiahne bicykle a šliape na plné obrátky, aby nezmeškali ani jedinu minútu. Šoféri vtedy musia mať oči na stopkách, aby nebolo o jedného člena obce menej. Najživšími miestami dediny sú potraviny, pošta a krčma. Potraviny a pošta stoja vedľa seba, nie je to náhoda, sú predsa zdrojom informácií. Ak by ste sa čo i len na chvíľku postavili do potravín, dozvedeli by ste sa všetky klebety. Len o kúsok ďalej trávajú v miestnej krčmičke čas tí najmúdrejší a najbystrejší obyvatelia obce. Nevtipkujem, naozaj sú veľmi múdri, nie sú to typickí chlapi zo šenku. Vysedávajú pri veľkých stoloch, pred sebou majú rozložené najnovšie noviny a veselo debatujú o tých najvážnejších témach. Do týchto tém zasnávajú hlavne mladšiu generáciu – teda nás. Vždy, keď si ideme s kamarátmi sadnúť do krčmy a zahrať ping-pong, neobídu nás otázky typu: Prečo nevznikla pravicová vláda? Saška, koho by si volila? Myslíš si, že tučniaky za niekoľko rokov úplne vyhynú? Túto múdrosť, ktorou sú obdarovaní, prijímajú z piva. V pive je totiž veľa esenciálnych aj neesenciálnych aminokyselín, rovnako aj bielkovín, fosforu, vápnika, draslíka a veľa ďalších vitamínov a minerálov. V našej dedine si dedinčan nepýta pivo, ale nápoj zdravia. Okrem krčmy máme aj futbalový štadión a tenisové ihrisko vybudované z eurofondov. Každú sobotu na štadióne tribúna veselo skanduje, či už sme vyhrali, alebo nie. Veď je to jedno, hlavne, že sa vtedy rozdáva cigánska zadarmo a samozrejme, aj nápoj zdravia...

V našej dedine máme aj veľa slávnych osobností – youtuberov, mladých spevákov, hercov, tanečníkov. Všetci sa môžu predviesť v parku FYP (Free Young People), teda v preklade – voľní mladí ľudia. Predviesť sa môžete prísť každú nedeľu od druhej až do piatej poobede. Hodnotiť vás bude tá najprísnejšia porota – Adela, Marek, Denisa a ja. A to nie je všetko, hneď oproti parku je totiž krčma, odkiaľ vás už budú veselo povzbudzovať mudrci. Ak vyhráte, dostanete s láskou urobený váš vlastný kanál na youtube, vlastný fanclub na facebooku a k tomu vás ešte nafotíme do nášho obecného časopisu. Dôkazom toho je aj naša známa speváčka Kristína, ktorá spievala až v susednej dedine. Každý rok taktiež rozdávame hviezdne sošky pre tých najtalentovanejších. Robíme súťaže aj pre tých najmenších, tí sa môžu predviesť ako najrýchlejšie dokážu jazdiť na bicykli. Za dedinou sa nachádza lesík, ktorý láka sviežim vzduchom a dobrou klímou aj obyvateľov Bratislavy. Dajú sa tu

nájst naozaj veľké dubáky a niekedy aj čokoládové vajíčka. Je to hlavne v období Veľkej noci, kedy vždy traja obyvatelia schovajú presne 100 vajíčok v lese od štrkovne až po Bobotovo jazero a celá dedina ich potom hľadá. Jeden sedemročný chlapec raz našiel až šesťdesiat vajíčok, čo sme nemohli nechať iba tak, a preto sme mu prichystali cenu – ďalšie vajíčko, štyrikrát väčšie, ako našiel predtým.

V tejto dedine som strávila svoje najkrajšie roky života, viem, že aj keď možno raz zo Slovenska odídem, bude sa mi za ním veľmi cnieť. Slovensko bude navždy mojou rodnou krajinou a ja ostanem navždy hrdou Slovenkou. Na rodnú krajinu sa nezabúda, je hlboko zakorenená v srdci. Z mojich spomienok nikdy nevymizne krása rodného kraja, pokoj a mier, ktorý tu vládol v čase môjho detstva...

Natália Ponyiczká, 15 rokov

Základná škola Turzovka, Bukovina 305

Keď zajace lietajú

V istom nemenovanom meste, v istom nemenovanom štáte, žilo jedno dievča so svojou rodinou. Jej rodinu tvorila matka a otec, mladší a starší brat, dedko a troška uletená babka. To dievča sa volalo Sára a tá babka nebola uletená na hlavu, ale na zajace, ktorých chovala asi päť desiatok, ale správala sa, akoby mala veľkofarmu na export zajačieho mäsa. To by i tak nebolo možné, pretože babka nebola schopná zabiť ani pavúka, nieto ešte sa dotknúť zajaca so zlým úmyslom. A tak tie zajace len žrali, spali, žrali zase spali a robili svoju potrebu. A to po celom dvore. Teda okrem bazény, ku ktorému sa báli odjakživa priblížiť. A práve tu začína tento príbeh.

Bolo horúce poobedie na začiatku leta. Sára sa vracala domov zo školy. Na chrbte mala tašku ako každý normálny žiak. Cez drobnú drevenú bránku vošla do dvora a takmer okamžite sa jej okolo nôh začali hmýriť farebné guľôčky plné chlupov. Žiarivými očami a drobnými ňufáčikmi žadonili o niečo drobné pod zub. Sára si ich nevšímala. Toto sa dialo 365 dní v roku, sedem dní v týždni, že tie pahlné gule stále chceli niečo žrať. Obzvlášť, keď vyžrali všetku trávu na dvore a po nej zostala len pustatina plná prachu. Snažila sa okolo nich prejsť tak, aby im napríklad nestúpila na labky. Hmýrilo sa to okolo nej a kam sa pozrela, tak videla len hnedú guľu, bielu guľu, čiernu guľu, dlhé uši, krátke uši, veľké labky, malé labky a... ružové ňufáčiky. Konečne sa prebojovala k dverám do domu, kde na ňu čakal na lavičke sediaci gigantický zajac. Nenávistne na ňu hľadel svojimi takmer červenými očami a vraštil

pri tom ňufák. Ako dýchal, ježili sa mu chlpy a pôsobil ako dikobraz pripravený každú chvíľu vystreliť.

„Hans, ty každým dňom vyzeráš viac a viac ako teľa,“ zamrmala si pre seba Sára a siahla po kľučke.

„Ahoj,“ ozvalo sa.

Sára pozrela doprava a zazrela babku opäť čistiacu búdky pre zajacov. Len jej zakývala a vošla dnu. Prvý človek, ktorého uvidela, bol starší brat Erik. Stál pri zrkadle a venoval sa ďalšej zo svojich niekoľkohodinových úprav pred plánovaným rande. Vyzula sa, zhodila zo seba tašku, postavila sa do dverí a chvíľu ho pozorovala.

„Vieš, byť na tvojom mieste nesnažím sa. Lepšie to už nebude,“ povedala napokon. Pozrel na ňu, ironicky sa usmial, schmatol hrebeň, ktorý mal poruke a šmaril ho po nej. Len tesne sa uhla, zatiaľ čo hrebeň narazil do steny a ťažko dopadol na zem.

„Ty si taký... debil,“ vyhrkla.

„A ty si taká krava,“ odvetil.

„Somár sprostý!“

„Harpya!“

„Sáha,“ ozval sa piskľavý hlások a už po chodbe cupitalo také malé čudo s krátkymi nožičkami.

Bol to mladší brat Jurko. Mal len tri roky a nevedel poriadne vysloviť r. Docupital k staršej sestre a dožadoval sa, aby ho zobrala na ruky. Urobila tak a odkráčala do obývačky, pričom na seba so starším bratom vyplazovali jazyk ako malí. Akonáhle stáli v obývačke, položila mladšieho brata opäť na zem.

„Aha, aha čo som postavil,“ ukazovalo drobnými prstíčkami chlapča.

Sára pozrela na neidentifikovateľnú stavbu z lega.

„Ehm... veľmi pekné,“ povedala.

„Sáha a... a už je teplo. A hovorila si, že keď bude teplo, napustíme si bazén a naučíš ma plávať.“

„Plávať?“ nadvihla obočie, „Ach áno viem, že som ti to sľúbila. A vlastne asi by sme mohli ten bazén aj napustiť.“

Naobedovala sa a hneď odišla na dvor. Chvíľu trvalo, kým sa prebojovala cez záplavu chodiacich gúľ k bazénu. Odkryla plachtu, ktorá bazén zakrývala. Natiahla hadicu, napojila ju na vodovod a nechala bazén napúšťať sa. Odišla sa učiť. Zhruba po dvoch hodinách bol bazén napustený, a tak zbalila hadicu a odložila ju. Keď sa vrátila k bazénu, zostala prekvapene stáť. Vo vode bazéna plával zajac.

„Čo?“ preblesklo Säre hlavou, „Ono to vie plávať?“

Neriešila to. Kľakla si k bazénu, natiahla sa a zdrapila zajaca za uši. Avšak nepočítala s tým, že sa šmykne a spadne za zajacom do čerstvo napustenej ľadovej vody. Vyliezla síce premočená, ale zajac bol zachránený. Súčasťou bazéna bol aj odrazový mostík umiestnený asi meter nad hladinou vody. Nebolo to vysoko, ale i tak sa Sára

rozhodla, že mladšiemu bratovi určite nedovolí odtiaľ skákať, dokiaľ sa nenaučí poriadne plávať. Vrátila sa späť do domu, aby sa mohla usušiť. Ako sa schyľovalo k neskorším hodinám, pomaly prichádzali domov aj rodičia. Na večeru sa zišla celá rodina pri spoločnom stole.

Ďalší deň, keď sa vrátila Sára domov zo školy, privítal ju babkin hysterický krik. Rozbehla sa k miestu odkiaľ krik prichádzal a zhodou okolností to bol opäť bazén a zhodou okolností bola tentoraz babka v úlohe zajačieho záchrancu, keďže v bazéne sa nekúpал jeden ani dvaja zajace, ale celých desať zajacov. Sára pribehla rýchlo babke na pomoc a spoločnými silami ich vytiahli na breh.

„Toto tu mať nebudeš! Ten bazén okamžite vypustíš! Moje drahé zajačiky sa ešte utopia!“ hystericky vykrikovala babka.

„A čo ja za to môžem? Vždy tu ten bazén bol napustený a ani sa k nemu nepriblížili a teraz senilnejú tie tvoje zajace,“ postavila sa do obrany Sára.

Nevnímajúc babkinu ďalšiu hystériu odišla do domu. Veľmi rýchlo sa naobedovala a snažila sa čo najskôr naučiť, aby mohla ísť k bazénu. Hneď keď mala všetko hotové, rozhodla sa prísť ušatej záhade na koreň. A tak si sadla k bazénu, a keďže bolo vyše 35 stupňov a veľmi teplo, čas od času sa osviežila príjemne vyhriatou vodou z bazéna. Keď tu odrazu sa malá čierna guľôčka priblížila k mostíku, zastala celkom na konci a chvíľu akoby pozorovala svoj odraz na hladine vody. Napokon vyskočila vysoko do vzduchu a čľup, bola vo vode. A za tým jedným čiernym zajačikom išlo hneď niekoľko ďalších zajacov. I sám gigantický Hans.

„Tak takto to je. Chudákom je veľmi teplo a aby sa ochladili, skáču do vody,“ pomyslela si Sára.

Veru ani krídla nemajú a ako krásne lietajú.

III. veková kategória

POÉZIA

Kristína Oslejová, 16 rokov

Gymnázium L. Novomeského Senica

Strácam niť

Mihalnica je
navlečená na ihle
pripravená zošiť
tvoju jedinú
miniaturu
nedokonalosť
potom nám
stačí iba
ľahnúť do perín
nechať znieť
svetelnú pieseň
slávika
a nasávať
atmosféru
arktickej noci
na mieste
kde sa slnečné lúče
dotýkajú každého
kto otvorí sám seba
svetu plnom
zrád a špiny
pozametať aj
posledný zvyšok
nevraživosti
závisti
a žiarlivosti
v kútoch
a vytiahnuť
zo samého
spodu zásuvky

pokoru
a ľudskosť
posledné
veci ktoré
sú nepredajné
oprášiť
úsmevy
na poličke
zavrieť pravé oko
a zapchať
ľavú nosnú dierku
a zabudnúť
že svet niekedy
existoval
Čaro okamihu
preruší mihalnica

Vítázstvo na každý deň

I.

Dosiahla som
presnosť
pri lámaní
chvosta
žltého slona
za súmraku
pri splne
a čarodejnice
ma stále
nenaverbovali

II.

Chytila som
Pekného
nie veľmi
sivého
tigra
do hrsti
a položila
si ho na strechu
teraz bude
už len môj
a nikto nebude
opakovať
ten trápny
frazologizmus

III.

Dala som
starú pofrkanú
zošívачku
tomu malému
zošil
všetky
škody
ktoré spáchal
svojím
bytím

IV.

Prechádzala som
popri neprítomnej
soche básnika
keď mi
neznámy
jednorožec
zakýval
rukou s piatimi
prstami
a odišiel
spolu s učiteľkou
múdrosti
ktorá ma už
tak dlho
nútila byť
samotárkou

Mesačný pozdrav mojim topánkam

Prázdna
schránka
plná
bezvýznamných
odkazov
a správ
stojí
osamotená
v dave
ľudí
bažiacich
po jej obsahu

Zapaľuje
cigaretu
zapaľovačom
s veľkým
plameňom
a cíti pach
samoty
roztrúsenej
v okolí
oni nie sú
dosť dobrí
pre schránku

Mrkne
motýľmi
krídlami
ktoré sú
zafarbené
marketingovými
ťahmi
predať
je hymna
večera

kupuj
k nákupu
zdarma
napíňame
schránky

Kráčam
plným
námetím
ľudia
vymreli
čítam
z trička
hrocha
ktorého
na mňa
vypľula
moja
schránka

Plná
schránka
irituje
pravidelne
vyberám
Nenávisť
lásku
radosť
smútok
ale aj
inú trápnu
poštu
ďakujem Vám
za pomoc

Margaréta Pauchlyová, 17 rokov

Gymnázium Tvrdošín, Školská

Susedská

Spálené kuracie krídelká
86 kilový chlap na trampolíne
Slanina
Pivo
A sused
Ktorý všetkým vadí.

A tak iba sedí
Na tráve
Lebo lavičky sú plné
Aj keď nie až tak
Pije pivo,
Myslím, že už šieste
A možno je smutný
Možno sám
Ale to je jedno
Lebo všetkým vadí.

Poslal svoje deti domov
Aj so ženou
Nech ho nechajú tak
Veď on iba pije pivo
A hovorí
O všetkom čo ho štve
Na tomto svete
Na ľuďoch
Ale najmä
Na ľuďoch okolo
A možno preto
Všetkým vadí
A možno pre to
Že im ostane málo piva.

.....

Vyzliekam sa
z kože
a štrbinkami sledujem strop.
Odráža sa v ňom dnešok.
Rozmýšľam, ako to mohlo byť
ako to bolo
aj keď nechcem.
Zajtrajšok bude dňom
včerajšok bol dňom.

Nemám ruky ani nohy
Alebo mám?
Neviem, nevidím ich
Necítim
Nepočujem.

Len ja
a ona, ona, ona, ona
všetky
žiadna.
A obrazy tvojich prejavov
na strope desiatok iných.

A chcela som to povedať
Aj som povedala
šesťkrát!
Stropu.
A vedel si.

10.6.

Steny, srna ako trofej, bez života
Čierne okná
Šero
Viem, čo to znamená
byť srnou
Viem, čo znamená
nevedieť
Nemám rada pondelky
a pritom je streda
Všetko najlepšie.

Andrej Bublák, 15 rokov

Gymnázium Antona Bernoláka, Námestovo

Poháre

opieram sa
o tvoje vlasy
na hrebeni
o suchú kožu
na dlaždiciach
aby všetky premety
stratili svoju pôsobivosť
ako rozviazané šnúrk
medzi hladnými mesiacmi
nie si medzi taniermi
tak tancuj na pohároch

Vážky

chytáš vážky, váhy do siete na motýle
kreslia v márnom štýle more a reakcie
vidíš ich za mrežami?
to preto, že sa ti dostali mihalnice do očí
zhrdzaveli?
zmeškané hovory
kým všetci hrajú pod lustrami slepú babu

Čiarové kódy

doma pod posteľou
mám schované nevratné fľaše
kašeľ, kašeľ, kašeľ, kašeľ
zakry sa
pod mikrovlnné vlny, vlky, zvuky
pod podnikavé podnikavé ruky
do cudzích vrchnákov z pier
otláčaš zuby, možno kúsok pier
mnoho ľudí nemá rado
múry za chrbtom
vidím ťa
aj za slovami

Michal Fulín, 19 rokov

Gymnázium Topoľčany, Ul. 17. novembra 1180

štyrikrát kravata

ráno
po zapadnutí kokaínovej hviezdy
sa odráža
padá
násobí sa
titulok ktorý tak všeobecne nazývame
telo

ráno
pri destilovanej noci káve a nepoužitých jedoch
znovu klame
znovu objíma kopyto diabla
znovu chystá raňajky pre obyčajných démonikov

ráno
už pri nedokončenom zhluku
kdesi pláva osobná zlatá rybka
roztiahnutá medzi stoličkami
pripravená na poslanie samovraha

ráno
keď doraňajkuje
odhodí včerajšie odlesky spermií
zakývame zvyškom šachového princa

zrkadlo prestane
maľovať svoje kubistické kobry
bez esencie
zanecháva život
v obale jednorazového mesiaca

Dejiny chodníkov

na hladine uplakaného plameňa
tancovalo dieťa
len tak
v bosých topánkach

v jeho modrom pohľade
sa ponúkal
poriadok pouličných kameňov
stretnutia listov
sa roztrúsili do náručí
opitých vtákov

dnes
na tej hladine
počut' stonanie klavírov
a občasné
pokušenie noža

Dobrá noc pávom

aké jednoduché je smiať sa
možno len nie nad pohrebnou jamou

aké jednoduché je plakať
ako len nájsť kvitnúcu mačku

aké jednoduché je napísať zopár veršov
keď máme pre koho kradnúť
pre koho nájsť hrdzavú plechovku
pre koho robiť diery do chodníka
strieľať pávom

aké jednoduché je milovať
podobne ako tehlou hladkať svätý obrázok

a aké jednoduché je uveriť v Boha
keď dostaneme návod na lepší polnočný život

matné nory

koniec, koncov je jednoduché žiť
ak len vieme že to slovo
sa dá načiarat šelme
na oči

nadvihnúť oči levandule
k tomu
priviazať motýlika na populárny paragraf
tak málo stačí
a jemne hrdzavé slová psov

opúšťame naše verejne
zoštylizované slzy a
nádychom cez diery v pančuchách
si šepkáme ako sa sníva
vlhkej cigarete

keď mi ju daruješ
hoci aj schovanú pod viečkami
prelomím ju na havranie krídlo
potom si vpíšeme
do podstaty kože
zhrubnuté známky úsmevu

Hodinové pančuchy

počúvaj
kvapky jódu
zapiš do denníka presný čas
tlkotu svalnatého budíka
ručičky si svoje hroty využívali do ľavej chlopne

to je ten čas
čas kedy sa dajú oklamať maky
kedy nepriznáš motýľom krídla
kedy slákom zarežeš do mojich pier

iba nedávno
pri padaní šupiniek do našich rozkrokov
som sa naučil
koľko strán má kruh
nebolo ich priveľa
asi len zopár celkom zabudnutých
v oceľovej podprsenke
to bol ten čas
čas žuvačkových katedrál
čas nádejných socialistov
čas hriechov
a
párenia technických holubov

Klamstvá zrkadiel

nech utečie porozbíjané sklo
nech sa vráti dobitý vietor
nech sa ukáže veselý mesiac
nech sa konečne rozlejú
odfarbené dejiny viery

a vtedy
si vrany ukradnú krídla aby našli
tie správne obeť

možno vstaneme a stretnú sa pohľady
koží
teraz už bez krídel
stačí rozviazať niekoľko
zauzlených žíl
učesať
dva páry mentolových strún

v ružových pavučinách

neznámy večer
aký chodieval iba zabudnutou poštou
som našiel
dve zrnká prachu
ležali medzi krištáľovými milencami
ako keď beznohý strom sníva o kvitnúcej mačke

vzal som ich
odhodil
a ony
s neutíšiteľným smiechom
dopadali do radou sfetovaných figúr

nastala chvíľa
bez úderov písacieho stroja
chvíľa keď sa stráca vlak na
bielo-čiernom západe planéty
a ja
som znovu zabudol
dýchať
spať
chápať
prečo sa znásilňujú vlny

Prchavá podstata komínov

a tak
pohyb drevenou rukou
rozhodil karty
tabakové pocity si zapísali
príbeh jednej šachovnice

a tak
sme súdili zajtrajšie dotyky
ako sa cez percentá zraku kotúľajú
éterické mince

o rok
počas porcelánového dňa
si opäť zalistujeme v starých ponožkách
opäť si oblečieme dvojstrany zvädnutého
denníka

III. veková kategória

PRÓZA

Bernadetta Čaranová, 15 rokov

Gymnázium Bratislava, Pankúchova 6

Mesto Masiek

Prológ

Do začiatku prvej hodiny ostáva zopár minút a školský dvor je takmer prázdny. Na betónovom múre sedí dievča. Dáva sa na svet okolo spod čiernych mihalníc a hustých havraních vlasov, ktoré jej padajú do očí. Vyzerá celkom obyčajne, až na to, že nemá tvár. Namiesto nej má masku. Má ju už od narodenia, tak ako všetci obyvatelia mestečka. Na jej útlom zápästí je vytetované malé t. Tragédia. Presne podľa nariadení. Zlezie z múru. Zastaví sa v polovici pohybu, keď uvidí niečo, čo nezapadá do nudného stereotypu mesta. Chlapec asi v jej veku kráča smerom ku škole. Vietor mu prečesáva jeho blondéne vlasy siahajúce po obočie. Už na prvý pohľad je dievčaťu jasné, že je nový. Je vyšší než väčšina jej rovesníkov a jeho pokožka je opálenejšia. Je *iný*. A tu slovo *iný* ľudia nemajú práve radi. Keď chlapec zmizne vo dverách starej ošarpanej budovy, dievča sa zmätene opiera o múr. Kde má masku?

...

Školská jedáleň sa začína naplňovať. Ľudia z tragédie sa miešajú s ľuďmi z komédie a naopak. Je v tom veľký chaos. Moja márna snaha nájsť medzi ľuďmi brata je vopred predurčená záhube. Na samom konci miestnosti uvidím Seana a Deana. Mojich dvoch najbližších kamarátov z komédie. Sú to dvojčičky. Obaja majú tmavé vlasy a zelené oči. Nie je potrebné dodávať, že sa po nich dievčatá obzerajú. „Čau tragédia,“ uškrnie sa Dean. Tak ako všetky decká z komédie, aj on je stále veselý. „Nazdar komédia,“ odzdravím chladne. Nie že by som sa tak správala zámerne. Ale taká je tragédia. Dvojčičky mi začnú veselo rozprávať o futbalovom zápase svojho obľúbeného tímu, ale ja som myšlienkami inde. Do miestnosti vkročí chlapec bez masky. Všetky páry očí sa na neho dívajú. Nevšíma si ich. Svedomito kráča k prázdnemu stolu a posadí sa. Bez mihnutia oka sa dívam, ako dôkladne si niečo začne čarbať do zošita. „Kto je to?“ pýtam sa omámené. „Tiory SansMasque, alebo známy ako chlapec bez masky,“ povie Sean vecne. Nič viac nepoviem, iba neslušne mapujem chlapca predou mnou. Odhrnie si rukou blondéne vlasy a pomaly zdvihne hlavu. Jeho pohľad sa stretne s mojim. Na jeho perách sa objaví menší náznak úsmevu. Je zvláštne dívať sa niekomu do tváre a nevidieť masku. Je to iné. Lepšie.

V duchu sa usmievam, ale cez masku nič nevidieť. Čo sa to so mnou deje ? Tragédia sa predsa nikdy neusmieva. Pri pohľade na chlapca bez masky si ale nemôžem pomôcť.

...

Sedím na školskom trávniku a dívam sa na zopár masiek z komédie, ako veselo pospevujú nezmyselné piesne. „Môžem si prisadnúť,“ ozve sa hlas za mnou. Pozriem sa ponad rameno a uvidím Tioryho, ako nervózne prešľapuje z nohy na nohu. Pomaly prikývnem. Posadí sa tesne vedľa mňa. „Si v poriadku ?“ spýta sa. Jeho otázka ma zaskočí. „Som tragédia, my vlastne nikdy nie sme v poriadku,“ mrmlem nevychované. Nastane nepríjemné ticho, ktoré sa rozhodnem prerušiť ako prvá. „Aké to je ?“ vyslovím otázku, ktorá mi vrta v hlave už niekoľko dní. „Aké je čo ?“ nechápe. Rozpačito sa na mňa pozrie, zatiaľ čo si hryzie vnútornú stranu líca. „Život bez masky,“ vydýchnem. „Je to iné.“ Presne odpoveď, ktorú som čakala. „Nevadí ti, že tá ostatní odsudzujú ?“ pýtam sa splašene a vzápätí to oľutujem. Rozkošne sa usmeje a pokrúti hlavou nad mojím miernym prejavom hyperaktivity. „Patriš medzi tých „ostatných“ aj ty ?“ pýta sa a jemne nakloní hlavu na pravú stranu. „Nie,“ poviem pravdivo. Nikdy mi ani len nenapadlo odsúdiť ho kvôli tomu, že je iný. „Tak potom mi to nevadí,“ šepne. Bez akéhokoľvek vysvetlenia sa postaví a vráti sa späť do budovy. Moje kútiky úst sa zdvihajú hore, ale maska tragédie ich sťahuje späť nadol. Je zlé, keď sa tragédia cíti po prvýkrát v živote šťastná ?

...

Len čo vyjdem zo školy, začujem neprirodzený hluk. Partia chalanov z tragédie niekoho mláti. Zvyčajne by som to ignorovala a pokračovala v ceste, ale nemôžem sa ďalej pozerieť na to, ako môj brat bezdôvodne všetkých mláti. Pribehnem k nim a postavím sa za Jaspera. „To by stačilo, vypadnite !“ odsotím ich, alebo sa o to aspoň pokúsím. Keď uvidím chlapca ležiaceho na zemi, moje oči sa v šoku rozšíria. „Tiory,“ šepnem. Kľaknem si na kolená a skúmam, na koľko vážne sú jeho zranenia. Jeho tvár sa začína sfarbovať do fialova. Veľmi opatrne po nej prejdem prstami. Chytím moju ruku a odtisne ju. „No tak Charlotte, veď sa na neho pozri. Nikdy nebude jedným z nás.“ Postavím sa na nohy a s nenávisťou v očiach hľadím na môjho bezcitného brata. „Nemusí byť taký ako všetci ostatní a aj tak je miliónkrát lepší človek než ty Jasper,“ syčím. Prekvapene sa na mňa pozrie, takmer neveriacky. „Čo tým myslíš ?“ spýta sa. Vyžaduje veľké sebaovládanie aby som mu jednu nevrátila. Jeho oči sú prázdne. Nie sú ani zďaleka tak plné života ako Tioryho. „Tvoje správanie mi už lezie krkom Jasper,“ poviem ľadovo. „Ale no tak, Char,“ trápne sa zasmieje. Ruku položí na moje rameno, ale ja ustúpim. Je skazený. Všetci sú. Ich maska sa im prevráta do mozgu. Zohnem sa a pomôžem Tiorymu postaviť sa. Chce namietat, ale ja sa na neho výhražne pozriem, a tak je radšej ticho. Odnesiem ho k môjmu múru a pomáham mu sadnúť si. „Ďakujem,“ zamumle. Prikývnem a z tašky

vyberiem vlhké utierky. Začnem mu nimi zotierať krv z tváre. Ani tie modriny mu krásu nezobrali. „Nemala by si sa so mnou rozprávať,“ pošepne smutne, „odsúdia ťa rovnako ako mňa.“ „Je to iba reč masiek. Rovnako nepodstatná a zbytočná ako oni samotní.“ Tiory prikývne. Nepovie nič a aj tak viem, že ma chápe. „Nie si ako oni, nie si bezcitná,“ povie celkom úprimne. Neviem, ako dlho si hľadíme do očí, ale naše pohľady sú natoľko intenzívne, že mi ani len nenapadne prerušiť ich. Utápam sa v neznámom pociť, ktorý sa mi z nejakého dôvodu páči. Je to zle

ooo

Obývam kút mojej izby a plačem. Môj plač je násilný a falošný. Nikdy predtým som nemala problém plakať, ale teraz na to nemám žiaden dôvod. Každá tragédia musí plakať aspoň raz za deň, rovnako ako komédia sa musí smiať. Je to pravidlo, ktoré musí každý dodržiavať. Každý, okrem Tioryho. „Nemysli na neho,“ prikáže mi Jasper, akonáhle vojde do izby. „Nič o ňom neviem a súdiš ho,“ vypustím zo seba. Končekmi prstov nervózne žmolím bavlnenú látku môjho trička. Za tých pár dní som zistila o Tiorym veľa vecí. Je vtipný, zábavný a ohľaduplný. Vie cítiť. Ukázal mi, že svet nie je založený iba na šťastí a nešťastí. Je to celé spektrum emócií. Hnev, podráždenosť, česťnosť, odvážnosť, hanblivosť, namyslenosť, drzosť, arogantnosť a veľa ďalších. Mala som šancu vidieť prejavy jeho emócií a učiť sa ich rozoznávať. Jasper sa na mňa pozrie cez prázdne oči masky. Aj keď jeho mimika tváre je nulová, viem, čo cíti. Pohrdanie. Alebo by ju cítil, keby nenosil masku. Pozriem sa von oknom. Moju pozornosť však neupúta sivý svet za ním, ale môj vlastný odraz v sklenej výplni. Vyzerám ako zvyčajne, až na jednu vec, ktorá je sotva postrehnuteľná. Tri malé prasklinky na mojom líci. Opatrne po nich prejdem. Nikdy som nevidela, že by sa niekomu jeho maska poškodila. Je to nemožné, alebo skôr bolo.

ooo

Moje hodinky ukazujú pár minút po polnoci. S Tiorym sme uprostred lesa, úplne sami. Poslušne kráčam za ním a robím, čo mi prikáže. Prešlo niekoľko dní odvtedy, čo som objavila preskliny. Aj Tiory si ich všimol. Povedal, že som na dobrej ceste, aj keď neviem, čo to znamená. Huňatú mikinu si pritiahnem bližšie k telu. Teplota klesá pod nulu a život v lese vymiera. Zastavíme sa pred veľkým poľom plným levandule. Rastlina je neprimerane veľká, takmer väčšia než my. „Pod,“ Chytí ma za ruku a razí si cestu cez levanduľovú džungľu. Jeho dotyk na mojej pokožke spôsobí jemné brnenie. Levanduľové listy ma hladia po bokoch môjho tela. Ich krásna vôňa ma omámi. Mesiace nad našimi hlavami svieti jasnejšie než kedykoľvek predtým. „Nedívaj sa naň,“ zakazuje mi Tiory, „jeho krása je zradná.“ Len s ťažkosťou odvrátim zrak od noblesnej žiary mesiaca. O niekoľko minút sa konečne ocitneme na samom konci poľa. Pred nami sa rozprestiera lúka. Je osvetlená tisícom malých svetlušiek. Tancujú v temnote a snažia sa potešiť diamanty na oblohe. „Je to krásne,“ vydýchnem. Tiory sa usmeje a ťahá ma bližšie k svetluškám. Postavíme sa

do stredu lúky. Svetlušky okolo nás začnú krúžiť a oslnia nás svojím tancom. Zatiaľ čo ja pozorujem ich predstavenie, Tiory na mňa uprene hľadí. „Čo cítiš?“ spýta sa. Pozriem sa, ako jeho tvár žiari vo svetle mesiaca. „Som maska, nemôžem cítiť,“ odpoviem. Pristúpi bližšie. Prepletie naše prsty a spojí dlane dokopy. „Tak prečo potom tvoje srdce bije tak rýchlo?“ šepne mi do pier. Stojím ako obarená, neschopná sebamenšieho pohybu. Pohľadom skĺzne nižšie na moje pery y môj dych sa zastaví. Tlkot vlastného srdca mi hrá v ušiach. Jemne priloží pery na tie moje. Teplota v mojom tele sa zvýši o niekoľko stupňov. Neváham a bozk mu opätujem. Neznámy pocit sa rozleje v mojom žalúdku a stúpa až k hrudníku. Tiory sa odtiahne s úsmevom na tvári. „Je preč,“ povie šťastne. „Kto?“ „Tvoja maska.“ Dotknem sa svojej tváre a naozaj. Namiesto drsného povrchu masky cítim hebkú pokožku podobnú tej Tioryho. Široko sa usmejem. Som šťastná. Cítim to. „Bože, si nádherná,“ vydýchne a ja sa mierne začervenám. „Ako to, že zmizla?“ spýtam sa. „Pretože si pri mojom bozku niečo cítila. Niečo, čo bolo silnejšie než tvoja maska.“ „Čo to bolo?“ pozriem sa mu hlboko do očí a čakám, kedy jeho pery prehovorí. „Láska.“

Barbara Vojašáková, 17 rokov

Gymnázium Antona Bernoláka Námestovo, Mieru 307/23

14. komnata

V kostole si mi pristúpil bielu balerínu. Začervenala som sa a snažila som sa nasadiť tvrdý výraz. Nepomohli mi ani morské vlny na čele. Sypeš si popol na chlapčenský úškrn. Verím ti? Možno, svojím čarovno-naivným spôsobom. Nebo je tiché, brázdí ho iba zopár bielych lodí, ktoré aj tak ušli pri pohľade na moju karmínovú tvár. Žiaľ, iba autobusom, lebo RegioJety tu na Orave nemáme.

Prvá láska je ako rozbité koleno. Len o dosť farebnejšia. Horkejšia a sladšia zároveň. Krátka a súčasne na celý život.

V kostole si mi stúpil na nohu. V očiach sa mi zaiskrilo a náhle som ti útok vrátila svojimi prvými lodičkami. Aj tebe sa v očiach zaiskrilo, no slzami. Chvíľu si kríval.

Priniesol si mi moje prvé víno. Nebola to otázka. Môj pohľad prudko beží od všetkých očí, ktoré vidia. Tvár mi trochu sčervenela, no mala som (vraj?) dostatok rozumu a nebolo to priamo kvôli tebe, čo som ti dala aj jasne najavo. Tkaním vkladám do pier všetky zámená, ktoré mi ešte ostali a tvrdím, že už

nepodrastiem. Neveríš mi. Vraj si ťa nebudem môcť vziať, lebo budem v lodičkách vyššia ako ty.

Hovoríš všetky slová a výkladový slovník mi je zbytočný, pretože odmietaš interpunkciu. Oči máš presne také jasné, aby sa v nich podľa ročného obdobia dalo plávať alebo lyžovať. Vetu začnem odhodlane, no antikadencia nakoniec aj tak spriesvitnie v prestrašenom šepote: „Nestúpaj mi už po nohách, dobre?“

Deti nevedia veľa a predsa vedia viac ako ja. Síce už viem naspamäť všetky cestovné poriadky, ale aj tak neviem, kedy má prísť ten správny autobus.

V kostole si mi stúpil na nohu. Nostalgicky som sa usmiala na teba a potom na moje oblakmi zašpinené tenisky. O tvár som sa už nebála, aspoň ušetrim na lícenke. Všetky vlny, ktoré kedy boli na mojom čele, odplávali naspäť na nebo.

Niekedy autobusy nechodia, pravdepodobne krúžia niekde v paralelnom vesmíre stále dookola. A vlaky sú až príliš zaneprázdnené neustálym ťahaním sa medzi Bratislavou a Košicami a obmedzené neprítomnosťou koľajníc. Preto je asi celkom fajn vydať sa pešo. A možno úplne opačným smerom...

Cena JUDr. Petra Škultétyho

Tereza Anna Györgyová, 15 rokov

Základná umelecká škola Veľký Krtíš, Poľná 1

Jeden maliar

Kedysi dávno žil jeden maliar. Nebol slávny, ale bol jedinečný. Každý si o ňom myslel, že je čudák a vyhýbal sa mu. Maliar mal však svojich priateľov, ktorí boli taktiež výnimoční. Jeho priateľmi totiž boli perá, ceruzky, farby, štetce a ďalší pomocníci, ktorých používal. Pomáhali mu, starali sa oňho, zhovárali sa s ním, keď sa cítil osamelo. Práve vďaka nim boli jeho diela také ojedinelé a zvláštne. Nik ich nechápal. Preto sa ľudia maliarovi vzdávali. No jemu to neprekážalo. Bol skromným človekom a samotu mal rád. Až pokým...

Jedného slnečného letného dňa, keď sa prechádzal popri nádhernej rozkvitnutej lúke po kamenistej cestičke, obdivoval všakovaké farby a energicky čmáral do skicára lúčne kvety všetkých druhov, uvidel čosi nádherné. Bolo to dievča. Mala pery červené ako sladké jahody, tmné čierne vlasy ako havranie krídla a slonovinovo bledú pokožku. Maliarovi sa rozšírili oči a rozbúchalo sa mu srdce. Hneď zastrčil skicár za starý ošúchaný kabát a odkášal si. Dievčina, alebo skôr mladá

žena zdvihla oči od svojej práce a maliar opäť zalapal po dychu. Mala nádherné nezábudkovo modré oči plné života. Zhlboka sa nadýchol. Zdráhal sa jej prihovoriť, no nakoniec predsa len... „Pekný deň prajem, slečna,“ ruku si položil na srdce a mierne sa uklonil. Kútiky úst sa jej zdvihli v okúzľujúcom úsmeve. „Zdravím vás, mladý pán,“

„Nikdy... Nikdy predtým som vás tu nevidel.“

„Ach áno, do tohto krásneho mestečka som prišla len nedávno. Budem učiť v tunajšej škole.“

„Učiteľka! Aké vznešené povolanie!“ odkašľal si. „Smiem... Smiem sa vás spýtať, čo vás priviedlo na túto dosiaľ nepovšimnutú cestičku?“ Hanblivo sa usmiala a ruky skryla za chrbát. Až vtedy si maliar všimol malý zošitok v jej rukách. „Ja... Iba si tu tak čmáram.“ Pohodila rukou. *Umelkyňa*, vzdychol si v mysli maliar. „Smiem vás odprevadiť?“ Dievčina s úsmevom prikývla, a tak vykročili. Zhruba v polovičke cesty maliar neisto vystrel ruku s otázkou: „Dovolíte?“ očami spočinul na jej zošitku a ona mu ho váhavo podala.

Keď maliar s očareným úsmevom na tvári zabuchol dvere na jeho skromnom príbytku, medzi jeho pomocníkmi to vyvolalo veľký rozruch. „Čo maliara tak potešilo? Čo? Čo?“ dožadovali sa vysvetlenia pastely. „A prečo ten záhadný úsmev?“ pýtali sa štetce. „Jeho oči žiaria čírim šťastím!“ nadšene volali ceruzky. Maliar nevnímajúc svojich priateľov, usadil sa ku stolu a jeho úsmev sa šíril miestnosťou. Krútiac v ruke perom, ktoré bolo jeho spoločníkom na vychádzke, myslel na chvíľu, na ktorú nikdy nezabudne. Na chvíľu, keď sa pri rozlúčke opýtal na jej meno a ona odvetila: „Anna.“ Jej meno sa odrazu ocitlo na papieri ležiacom na stole, kde ho maliar nevedomky napísal. „Je v tom dievča!“ zvolalo pero túto úžasnú správu, čo spôsobilo ešte väčšiu hurhaj ako predtým. „Je zaľúbený!“ kričali ceruzky nadšene. „Ako vyzerá?“ pýtali sa štetce. „Je pekná?“ volali farby. „Ako sa to volá?“ „Kde si ju stretol?“ „Už si sa jej aj dotkol?“ „Kedy sa stretnete?“ „Má sestru?“ „Akej farby má oči?“ „Kedy má narodeniny?“ „Aká je jej obľúbená farba?“ prekrikovali sa všetci maliarovi priatelia. No keď maliar stále zasnene hľadel na meno na papieri, všetci pomaly zmĺkli a pozorovali ho. Prihovorila sa mu iba múdra paleta. „Chlapče,“ maliar pozdvihol hlavu. „Lúbiš ju?“

„Lúbim?“ spýtal sa neisto. Takže to znamenalo, to čo cíti? Že mu z hlavy nie a nie odísť jej meno, jej tvár? Že pri spomienke na jej vôňu sa mu roztrepotalo srdce ako krehké motýlie krídla? A ten príjemný bolestivý tlak v hrudi? To všetko znamenalo, že ju... lúbi?

„Ach chlapče, nebodaj nevieš, čo je to láska?“ vzdychla si paleta.

„Láska...“ zopakoval maliar.

„Musíš jej vyjadriť svoje city!“ zvolali štetce.

„Daj jej kvety,“ navrhl farby. „Áno, áno obrovskú kyticu!“ pritakávali pastely.

„Farebné goráliky!“ kričali štetce.

„Drevené srdiečko,“ tešili sa ceruzky.

Potichu, takmer nečujne sa ozvalo atramentové pero. Všetkých, dokonca i pero samotné prekvapilo, že sa ozvalo. Perá toho totiž veľa nenahovorili, boli modré a mlčanlivé. Hovorili, až keď ich hlavičkami ktosi zatancoval o papier. „Namaľuj obraz...” povedalo a maliarovi zažiarili oči. Schytil ceruzku, posadil sa pred plátno a začal tvoriť niečo úžasné.

Kedysi dávno žil jeden maliar. Nebol slávny. Ale bol jedinečný. Všetko sa však zmenilo, keď ktosi zvedavý našiel v starom opustenom domčeku prachom zapadnutý obraz. Nik ho nechápal. Nik nevedel, čo znamená. Avšak každý pri pohľade naň pocítil čosi krásne. Bolesťivý, no príjemný tlak v hrudi. Lásku.

**Prehľad ocenených účastníkov
predchádzajúcich ročníkov "Škultétyho rečňovaniek"**

I. ročník, rok 1992

Poézia

Lenka Stieranková	Gymnázium A. H. Škultétyho Veľký Krtíš
Marika Budáčová	Gymnázium A. H. Škultétyho Veľký Krtíš
Cyril Bartók	ZŠ Dolné Plachtince
Mária Kukučková	ZŠ Čebovce
Zuzana Gáliková	ZŠ Veľký Krtíš, Ul. Komenského
Martina Fajčíková	ZŠ Dolná Strehová
Erika Bystrianska	ZŠ Veľký Krtíš, Nám. A. H. Škultétyho
Zuzana Longauerová	ZŠ Veľký Krtíš, Nám. A. H. Škultétyho

Próza

Mária Párišová	Gymnázium A. H. Škultétyho Veľký Krtíš
Jana Mareníšťáková	Gymnázium A. H. Škultétyho Veľký Krtíš
Martina Jakubovie	Gymnázium A. H. Škultétyho Veľký Krtíš
Mária Kortišová	ZŠ Balog nad Ipľom
Nina Cvetkovičová	ZŠ Veľký Krtíš, Ul. Ľ. Štúra
Dušan Muránsky	ZŠ Veľký Krtíš, Ul. Ľ. Štúra
Vladimíra Cupciová	ZŠ Veľký Krtíš, Ul. Ľ. Štúra
Miroslava Magdičová	ZŠ Veľký Krtíš, Ul. Ľ. Štúra
Katarína Chlpošová	ZŠ Veľký Krtíš, Nám. A. H. Škultétyho
Katka Majerová	ZŠ Veľký Krtíš, Nám. A. H. Škultétyho
Eva Kušíková	ZŠ Veľký Krtíš, Ul. Ľ. Štúra

II. ročník, rok 1993

Poézia

Aleš Ház	ZŠ Veľký Krtíš, Nám. A. H. Škultétyho
Zuzana Gáliková	ZŠ Veľký Krtíš, Ul. Komenského
Ľubica Ivanová	ZŠ Bušince
Zubajová Zuzana	ZŠ Dolná Strehová
Martin Hulec	ZŠ Modrý Kameň
Miroslav Štefkovič	ZŠ Bušince
Renata Horská	DOŠ Modrý Kameň
Vieroslava Bohovicová	DOŠ Modrý Kameň
Eva Ústupská	DOŠ Modrý Kameň
Jarmila Figová	DOŠ Modrý Kameň

III. ročník, rok 1994

Poézia

Patrícia Gyurászová	ZŠ Veľký Krtíš, Ul. Komenského
Monika Ferová	ZŠ Veľký Krtíš, Ul. Komenského
Edita Hrenáková	ZŠ Veľká Čalomija
Eva Lintnerová	ZŠ Veľká Čalomija
Michal Srniak	ZŠ Veľký Krtíš, Nám. A. H. Škultétyho
Alena Molnárová	ZŠ Čebovce
Zuzana Gáliková	ZŠ Veľký Krtíš, Ul. Komenského
Linda Bohušová	ZŠ Veľký Krtíš, Ul. Komenského
Ľubica Ivanová	ZŠ Bušince
Miroslav Štefkovič	ZŠ Bušince
Linda Trnková	ZŠ Dolná Strehová
Dana Černíková	ZŠ Veľký Krtíš, Nám. A. H. Škultétyho

Próza

Slávka Filická	ZŠ Veľký Krtíš, Nám. A. H. Škultétyho
Jana Mišurdová	ZŠ Veľký Krtíš, Nám. A. H. Škultétyho
Alena Molnárová	ZŠ Čebovce
Monika Ferová	ZŠ Veľký Krtíš, Ul. Komenského
Vladimíra Cupciová	ZŠ Veľký Krtíš, Nám. A. H. Škultétyho
Jana Brémová	ZŠ Veľký Krtíš, Nám. A. H. Škultétyho
Monika Kortišová	ZŠ Balog nad Ipľom

IV. ročník, rok 1995

Poézia

Jana Mišurdová	ZŠ Veľký Krtíš, Nám. A. H. Škultétyho
Pavel Priadka	
Roman Telek	
Jana Hromádková	
Soňa Chlebníčkanová	
Jana Jardeková	
Alena Molnárová	
Marian Juhász	

Próza

Jana Mišurdová	ZŠ Veľký Krtíš, Nám. A. H. Škultétyho
Alena Molnárová	
Ivana Hukeľová	ZŠ Bušince
Jana Paulovičová	
Gabriela Gáľusová	

Jana Uhrinová
Soňa Vargová
Terézia Kortišová
Zuzana Nagyová
Jarmila Figová

DOŠ Modrý Kameň

V. ročník, rok 1996 (prvá celoslovenská súťaž)

Poézia

Miroslava Hukeľová	ZŠ Bušince
Dionýz Bertýn	ZŠ Veľký Krtíš, Ul. Komenského
Jana Švarcová	ZŠ Rožňava
Lucia Mindeková	ZŠ Plavnica
Lea Dlhošová	ZŠ Lovinobaňa
Jana Kvietiková	ZŠ Modrý Kameň
Vladimír Fajčík	ZŠ Veľký Krtíš, Ul. Ľ. Štúra
Alena Kapcová	ZŠ Lučenec
Miloš Kotuľa	ZŠ Bardejov
Viera Kilmajerová	Gymnázium A. H. Škultétyho Veľký Krtíš
Albína Cechmajstrová	ZŠ Modrý Kameň
Jana Kopincová	Gymnázium Považská Bystrica
Anna Ošípaníková	ZŠ Veľký Krtíš, Ul. Ľ. Štúra
Viliam Tencer	Gymnázium V. P. Thóta Martin
Denisa Hurtová	Gymnázium V. P. Thóta Martin
Petra Šimková	Gymnázium Žilina

Próza

Jana Kopincová	Gymnázium Považská Bystrica
Lucia Bystrianska	ZŠ Dolná Strehová
Zuzana Škrdllová	ZŠ Veľký Krtíš, Ul. Ľ. Štúra
Jozef Mihál	ZŠ Kremnica
Marcela Golianová	ZŠ Veľká Čalomija
Petra Srníková	ZŠ Veľký Krtíš, Ul. Ľ. Štúra
Alexandra Danielová	ZŠ Veľký Krtíš, Nám. A. H. Škultétyho
Katarína Rajteková	ZŠ Kysucký Lieskovec
Janka Gandžalová	Gymnázium Banská Bystrica
Jarmila Bebjaková	Gymnázium P. J. Šafárika Rožňava
Jana Píknová	Gymnázium J. G. Tajovského B. Bystrica

VI. ročník, rok 1997

Poézia

Nina Kolárová	ZŠ Stará Ľubovňa
Martin Bialý	ZŠ Humenné
Viktória Kozmová	ZŠ Humenné
Kveta Fajčíková	ZŠ Modrý Kameň
Veronika Bomborová	ZŠ Bušince
Erika Galová	ZŠ Galanta
Vladimír Staník	ZŠ Varín
Alenka Bošeľová	ZŠ Heľpa
Lucia Paraličová	ZŠ Plavnica
Rita Brathová	ZŠ Veľká Čalomija
Monika Michalíková	II. ZŠ Žiar nad Hronom
V. Václaviková	ZŠ Bušince
Katarína Kajanková	Biling. angl. slov. Gymnázium Sučany
Ivona Kopčáková	Gymnázium Stará Ľubovňa
Zuzana Ondrušová	Gymnázium Humenné
Katarína Milošovicová	Gymnázium Martin

Próza

Janka Sivičeková	ZŠ Rimavská Sobota
Martin Polák	ZŠ Galanta
Anna Bystrianska	ZŠ Dolná Strehová
Martina Matušková	Prvé súkromné Gymnázium Lučenec
Miloš Debnár	ZŠ Bušince
Veronika Košová	Prvé súkromné Gymnázium Lučenec
Tatiana Spiššáková	ZŠ Rožňava
Boris Bojtoš	Gymnázium A. H. Škultétyho Veľký Krtíš
Adela Zvarďonová	ZŠ Nová Ves na Žitavou
Zuzana Okuliarová	Gymnázium Ul. J. Lettricha Martin
Martina Luptáková	Gymnázium A. H. Škultétyho Veľký Krtíš
Dana Černíková	Gymnázium A. H. Škultétyho Veľký Krtíš
Zuzana Straková	Gymnázium Bratislava

VII. ročník, rok 1998

Poézia

Zuzana Hladejová	ZŠ Horné Otrokovce
Kristína Cellengová	ZŠ Čebovce
Natália Madáčová	ZŠ Rožňava, Ul. Pionierov
Iveta Petříková	ZŠ Veľká Čalomija

Próza	Elena Muchová	ZŠ Varín
	Natália Chovancová	ZŠ Bratislava
	Matúš Pristáč	ZŠ Plavnica
	Veronika Bomborová	ZŠ Bušince
	Zuzana Okuliarová	Gymnázium Ul. J. Lettricha Martin
	Zlata Šoltésová	Gymnázium A. H. Škultétyho Veľký Krtíš
	Andrea Flanderová	ZŠ Rožňava
	Tomáš Pavúk	Gymnázium Humenné
	Lucia Dombyová	ZŠ Bušince
	Anna Bystrianska	ZŠ Dolná Strehová
	Oľga Harváňková	ZŠ Terchová
	Ivana Kolečavová	ZŠ Svidník
	Andrea Terenová	Gymnázium A. H. Škultétyho Veľký Krtíš
	Natália Chovancová	Gymnázium Bratislava
	Jaromíra Tupiová	Gymnázium A. H. Škultétyho Veľký Krtíš
	Zuzana Okuliarová	Gymnázium Ul. J. Lettricha Martin
	Petra Matejbusová	Gymnázium Ul. J. Lettricha Martin

VIII. ročník, rok 1999

Poézia		
	Gabriela Radimáková	ZŠ Bratislava
	Veronika Maslanová	ZŠ Breza
	Eva Stopková	Gymnázium Považská Bystrica
	Zuzka Lacková	ZŠ Bušince
	Štefan Németh	ZŠ Modrý Kameň
	Jana Kokavcová	Gymnázium A. H. Škultétyho Veľký Krtíš
	Lenka Kulichová	Gymnázium Lučenec
	Samuel Židel	Gymnázium Senica
	Stanislav Lenard	ZŠ sv. Bosca Bardejov
	Veronika Tóthová	Piaristické gymnázium Nitra
	Katarína Kabinová	Gymnázium Považská Bystrica, Školská 8
	Zuzana Oravcová	ZŠ Želovce
	Veronika Bomborová	ZŠ Bušince
	Lucia Dombyová	ZŠ Bušince
	Zuzana Kochanová	Evanjelické gymnázium Tisovec
	Viera Kylmaerová	Gymnázium A. H. Škultétyho Veľký Krtíš
	Eva Šnircová	Gymnázium V. B. Nedožerského Prievidza

Próza

Matej Loula
Zuzana Krištofiková
Michal Meliško
Pham Thi Thu
Katarína Surkošová

ZŠ Hliny Žilina
Gymnázium A. H. Škultétyho Veľký Krtíš
Gymnázium A. H. Škultétyho Veľký Krtíš
Gymnázium F. G. Lorcu Bratislava
Gymnázium A. H. Škultétyho Veľký Krtíš

Erik Laurík
Martina Luptáková
Veronika Stuberová

SPŠ Veľký Krtíš
Gymnázium A. H. Škultétyho Veľký Krtíš
Gymnázium Rožňava

IX. ročník, rok 2000

Poézia

Elenka Kubašová
Katarína Macejchová
Denisa Mäsiarová
Veronika Bomborová
Lucia Domybová
Jana Stieranková
Jana Chlebníčánová
Marcel Gašpar
Viera Kilmajeorová
Uršula Pruňská
Eva Dupkalová
Etela Nyíriová
Emília Križovská

ZŠ Breza
ZŠ Lovinobaňa
ZŠ Veľký Krtíš, Nám. A. H. Škultétyho
ZŠ Bušince
ZŠ Bušince
ZŠ Lučenec, Haličská cesta
ZŠ Lovinobaňa
Gymnázium A. H. Škultétyho Veľký Krtíš
Gymnázium A. H. Škultétyho Veľký Krtíš
Gymnázium Považská Bystrica, Školská 8
Gymnázium Žilina
Gymnázium M. Kukučina Revúca
SPoŠ Želovce

Próza

Matej Loula
Peter Ferianček
Stanislav Malatíneč
Jaja Tóthová
Jana Srančíková
Mária Gyuránová
Jana Vanečková
Uršula Pruňská
Monika Hromádková

ZŠ Hliny Žilina
ZŠ Liptovský Mikuláš
ZŠ Dolná Strehová
ZŠ Papradno
ZŠ Čebovce
ZŠ Liptovský Mikuláš
ZŠ Poprad
Gymnázium Považská Bystrica, Školská 8
Gymnázium A. H. Škultétyho Veľký Krtíš

X. ročník, rok 2001

Poézia

Barbora Kozáková	ZŠ Stará Ľubovňa
Radovan Bobál	ZŠ Lučenec, Haličská cesta
Martina Ondrašíková	ZŠ Lučenec, Haličská cesta
Anna Rechtoríková	ZŠ Čebovce
Amália Pompová	ZŠ Stará Ľubovňa
Jana Srančíková	ZŠ Čebovce
Júlia Kikinderová	ZŠ Krupina
Samuel Židek	Gymnázium Senica
Ivana Čopová	ZŠ Lučenec, Haličská cesta
Ján Kriška	ZŠ Lučenec, Haličská cesta
Darina Klementová	Gymnázium Zvolen
Michaela Rosová	Gymnázium Senica
Michaela Pitková	Gymnázium arm. gen. L. Svobodu Humenné

Próza

Veronika Ľuptáková	ZŠ Lovinobaňa
Eva Stopková	Gymnázium Považská Bystrica, Školská 8
Katarína Hrkčová	ZŠ Tepličky Zvolen
Kristína Šajbidorová	ZŠ P. O. Hviezdoslava Sereď
Lucia Görfölová	ZŠ Jelka
Ingeborga Fonódyová	ZŠ Čebovce
Vladislava Plančíková	ZŠ Čierny Brod
Veronika Ďorďová	ZŠ Bušince
Elena Martvoňová	Gymnázium A. Bernoláka Námestovo
Veronika Stuberová	Gymnázium P. J. Šafárika Rožňava
Slavomíra Balkóciová	Gymnázium A. H. Škultétyho Veľký Krtíš
Erika Večereková	Gymnázium A. H. Škultétyho Veľký Krtíš

XI. ročník, rok 2002

Poézia

Petra Kovačiková	ZŠ A. Dubčeka Martin
Dominika Kubalová	ZŠ Komárno, Rozmarínová ul.
Anna Rechtoríková	ZŠ Čebovce
Dana Chlebníčanová	ZŠ Lovinobaňa
Lenka Nováková	Gymnázium Považská Bystrica, Školská 8
Samuel Židek	Gymnázium Senica
Miriám Košútová	ZŠ Varín
Michala Rosová	Gymnázium Senica

Jana Matejková
Tereza Kontová
Monika Hodášová
Jana Kokavcová
Monika Tóthová
Janka Feketeová
Marta Kohutiarová
Jana Srančíková

Gymnázium Žilina, Hlinská 29
Gymnázium Bilingválne Žilina
Gymnázium Žilina, Veľká okružná 22
Gymnázium A. H. Škultétyho Veľký Krtíš
Obchodná akadémia Modrý Kameň
SPOŠ Želovce
SOU Modrý Kameň
ZŠ Čebovce

Próza

Ivana Bednárová
Veronika Baková
Eva Lukáčová
Michal Brigant
Mikuláš Hladký
Ivana Kopčanová
Pavol Čelko
Jozef Kobrtek
Vladimír Bizík
Ivana Pohanková
Barbora Záhoranská
Michaela Rosová

Gymnázium Považská Bystrica, Školská 8
ZŠ Zvolen, Hrnčiarska 1
Gymnázium Považská Bystrica, Školská 8
Gymnázium Považská Bystrica, Školská 8
ZŠ Lovinobaňa
Gymnázium Považská Bystrica, Školská 8
Gymnázium Považská Bystrica, Školská 8
Gymnázium Považská Bystrica, Školská 8
Gymnázium Považská Bystrica, Školská 8
Gymnázium A. H. Škultétyho Veľký Krtíš
Gymnázium Senica

XII. ročník, rok 2003

Poézia

Mirka Vaculčiaková
Alena Sabuchová
Lucia Vámošová
Milan Svetlovský
Izidor Matušov
Miriam Cesnaková
Helena Stryžusová
Štefan Štefanides
Jana Srančíková
Jaroslava Palčáková

ZŠ Lovinobaňa
ZŠ Ružomberok, Ul. Zarevúca
Gymnázium A. H. Škultétyho Veľký Krtíš
ZŠ Varín
ZŠI s MŠ Hrušov
ZŠI s MŠ Hrušov
ZŠ Modrý Kameň
SOU Želovce
Gymnázium Banská Bystrica, Mládežnícka 51
Gymnázium Ľ. Štúra Zvolen

Próza

Iryna Bichňuk
Beata Bendíková
Veronika Miháliková
Dean Reš

ZŠ Dolná Strehová
ZŠI s MŠ Hrušov
ZŠI s MŠ Hrušov
ZŠ M. Hatalu Dolný Kubín

Petra Kováčiková
Štefánia Bagarová
Barbora Záhoranská
Zuzana Škrdllová
Diana Trojčáková

ZŠ Martin, Čapajevova 25
Prvé slovenské literárne gymnázium Revúca
Gymnázium A. H. Škultétyho Veľký Krtíš
Gymnázium A. H. Škultétyho Veľký Krtíš
Gymnázium A. H. Škultétyho Veľký Krtíš

XIII. ročník, rok 2004

Poézia

Alexandra Dujčáková
Dominika Kubalová
Dominika Sojková
Petra Kováčiková
Alžbeta Balážová
Helena Stryžusová
Romana Blechová
Simona Krovinová
Samuel Židek

ZUŠ Rožňava
ZŠ Komárno, Rozmarínova 1
ZŠ J. D. Matejovie Liptovský Hrádok
Gymnázium V. P. Tótha Martin
ZŠ s MŠ Modrý Kameň
ZŠ s MŠ Modrý Kameň
ZŠ s MŠ Modrý Kameň
Gymnázium Ľ. Štúra Zvolen
Gymnázium Senica

Próza

Matúš Kováčik
Monika Resutíková
Peter Lorincz
Nikola Drblíková
Martina Harkabus
Magdaléna Dubíková
Mária Veronika Hovoričová
Marek Matušov
Monika Balkóciová
Eva Oravcová
Jana Cviková

ZŠ Martin, Čapajevova 25
ZŠ s MŠ Čebovce
LDO-ZUŠ Rožňava
Gymnázium Považská Bystrica, Školská 8
Gymnázium Považská Bystrica, Školská 8
Gymnázium Považská Bystrica, Školská 8
I. ZŠ Kremnica
ZŠI S MŠ Hrušov
ZŠI s MŠ Hrušov
Prvé slovenské gymnázium Revúca
Gymnázium Banská Bystrica, Mládežnícka 51

XIV. ročník, rok 2005

Poézia

Marek Peknuša
Ingrid Rusiňáková
Marika Smoroňová
Bohuslav Tyrpák
Miriam Dronzeková
Dominika Kašiarová
Monika Očenášová

ZŠ s MŠ O. Štefku Varín
ZŠ Stará Ľubovňa, Levočská ul.
ZŠ Stará Ľubovňa, Levočská ul.
ZŠ Stará Ľubovňa, Levočská ul.
ZUŠ Stará Ľubovňa
ZŠ s MŠ Modrý Kameň
Gymnázium A. H. Škultétyho Veľký Krtíš

Diana Krnáčová
Kamila Plánková
Katarína Džunková
Marika Smreková
Nina Kolárová
Vladimír Salay
Michal Kučerka
Jozef Kšiňan

Próza

Tomáš Vrško
Veronika Košútová
Martin Šešo
Martin Harkabus
Naďa Pračková
Kristína Hamárová
Anna Bendíková

Cena Sniečka

Anna Bieliková
Marcel Berky
Nikola Šramková

Cena JUDr. Petra Škultétyho

Katarína Bariaková

ZŠ s MŠ Bušince
ZŠ Kremnica, Ul. Angyalova
Gymnázium Košice, Šrobárova 1
Gymnázium T. Vansovej Stará Ľubovňa
Gymnázium T. Vansovej Stará Ľubovňa
Obchodná akadémia Tajovského B. Bystrica
Gymnázium J. Jesenského Bánovce n/ Bebr.
Gymnázium J. Jesenského Bánovce n/ Bebr.

Gymnázium A. H. Škultétyho Veľký Krtíš
ZŠ s MŠ O. Štefku Varín
Gymnázium Považská Bystrica, Školská 8
Gymnázium Považská Bystrica, Školská 8
Gymnázium Považská Bystrica, Školská 8
Gymnázium Považská Bystrica, Školská 8
ZŠI s MŠ Hrušov

ZŠ s MŠ O. Štefku Varín
Gymnázium A. H. Škultétyho Veľký Krtíš
ZŠ Svidník, Centrálna 464

Gymnázium A. H. Škultétyho Veľký Krtíš

XV. ročník, rok 2006

Poézia

Veronika Grešová
Alexandra Porembová
Miroslava Furkievičová
Zuzana Šajgalíková
Nina Závadská
Jaroslava Kurilcová
Matúš Sagan
Barbora Nahálková
Mária Sásová
Nina Kolárová
Marika Smoroňová
Daniela Dlugošeková
Jana Píknová
Marika Smreková

ZŠ Stará Ľubovňa, Levočská 6
ZUŠ Stará Ľubovňa
ZŠ Stará Ľubovňa, Levočská 6
ZŠ s MŠ Modrý Kameň
Gymnázium Považská Bystrica, Školská 8
Spojená škola ZŠ Svidník
Spojená škola ZŠ Svidník
Gymnázium Považská Bystrica, Školská 8
ZUŠ Stará Ľubovňa
Gymnázium T. Vansovej Stará Ľubovňa
ZUŠ Stará Ľubovňa
ZUŠ Stará Ľubovňa
ZUŠ Stará Ľubovňa
ZUŠ Stará Ľubovňa

	Miroslava Zimová	ZUŠ Stará Ľubovňa
	Ingrid Rusiňáková	ZUŠ Stará Ľubovňa
Próza		
	Zuzana Hrušková	Gymnázium J. Jesenského Bánovce n/ Bebr.
	Lívia Vajdová	ZŠ s MŠ O. Štefku Varín
	Veronika Košútová	ZŠ s MŠ O. Štefku Varín
	Dominika Kurilcová	Spojená škola ZŠ Svidník
	Radomír Hubeňák	ZŠ Stará Ľubovňa, Levočská 6
	Michal Kučerka	Gymnázium J. Jesenského Bánovce n/ Bebr.
	Diana Britková	Gymnázium A. H. Škultétyho Veľký Krtíš
Cena Sniečka		
	Patrícia Krafčíková	ZUŠ Stará Ľubovňa
	Terézia Šalamonová	ZUŠ Stará Ľubovňa
Cena Národného literárneho centra		
	Dominika Grešová	ZŠ Stará Ľubovňa, Levočská 6
	Dominika Kubalová	ZŠ Komárno, Rozmarínová 1
	Juliana Valková	Gymnázium Považská Bystrica, Školská 8
	Kamila Plánková	ZŠ Kremnica, Ul. Angyalová
	Helena Šulová	Gymnázium J. Jesenského Bánovce n/ Bebr.
	Simona Masárová	Gymnázium J. Jesenského Bánovce n/ Bebr.
Cena JUDr. Petra Škultétyho		
	Lenka Filipová	Gymnázium A. H. Škultétyho Veľký Krtíš

XVI. ročník, rok 2007

Poézia		
	Ľudmila Liščuchová	ZŠ s MŠ Liptovský Hrádok, Hradná 342
	Miroslava Furtkevičová	ZŠ Stará Ľubovňa, Levočská 6
	Mária Budzáková	ZŠ Stará Ľubovňa, Levočská 6
	Gréta Vrbičanová	ZŠ s MŠ Liptovský Hrádok, Hradná 342
	Veronika Grešová	ZŠ Stará Ľubovňa, Levočská 6
	Lívia Krafčíková	ZŠ Stará Ľubovňa, Levočská 6
	Michaela Majerčáková	ZŠ Stará Ľubovňa, Levočská 6
	Nina Kollárová	Gymnázium T. Vansovej Stará Ľubovňa
	Miriám Dronzeková	ZUŠ Stará Ľubovňa
	Eva Bačinská	Gymnázium sv. Františka z Assisi Žilina
	Helena Šulová	Gymnázium J. Jesenského Bánovce n/ Bebr.
	Marika Smoroňová	Prvé slov. lit. gymnázium v Revúcej
	Marika Smreková	Gymnázium T. Vansovej Stará Ľubovňa
	Simona Masárová	Gymnázium J. Jesenského Bánovce n/ Bebr.

Próza

Vivien Bagóčiová
Zuzana Hrušková
Zuzana Slaninková
Barbora Gáborová
Miroslav Lakota
Mária Beňová
Marek Matušov
Filip Chovanculiak
Eva Bačinská
Viera Dzadíkova
Silvia Brenišinová

ZŠ Komárno, Rozmarínová 1
Gymnázium J. Jesenského Bánovce n/ Bebr.
Gymnázium J. Jesenského Bánovce n/ Bebr.
ZŠ s MŠ O. Štefku Varín
ZŠ s MŠ Lipt. Hrádok, ul. J. D. Matejovie
ZŠ Ružomberok, Bystrická cesta 14
ZŠ a MŠ Hrušov
ZŠ s MŠ O. Štefku Varín
Gymnázium sv. Františka z Assisi Žilina
Gymnázium J. A. Raymana Prešov
Gymnázium J. A. Raymana Prešov

Cena Sniečka

Matúš Ján Dominka
Zuzana Bobová
Petra Solárová

Gymnázium J. Lettricha Martin
Gymnázium J. Lettricha Martin
Gymnázium pre sluch. postihn. Kremnica

Cena JUDr. Petra Škultétyho

Adam Mareníšťák

ZUŠ Modrý Kameň

XVII. ročník, rok 2008

Poézia

Barbara Hinková
Zuzana Siváková
Michal Antal
Alena Kaplanová
Anna Smreková
Eva Bačinská
Lucia Tomaschová
Eva Habinová
Jozef Bogačević
Zuzana Hrušková

ZŠ Nové Zámky, Nábřežná 95
ZŠ Humenné, Dargovských hrdinov 19
ZŠ Š. M. Daxnera Rimavská Sobota
Spojená škola ZŠ Svidník, Centrálna 464
ZUŠ Stará Ľubovňa
Gymnázium sv. Františka z Assisi Žilina
Gymnázium sv. T. Akvinského Košice
Gymnázium sv. T. Akvinského Košice
SPŠ elektrotechnická Košice
Gymnázium J. Jesenského Bánovce n/ Bebr.

Próza

Natália Manicová
Nicol Hochholzerová
Radka Kuzmová
Zuzana Bobová
Lenka Golodžejová
Adam Buchanec

ZŠ Š. M. Daxnera Rimavská Sobota
ZŠ Š. M. Daxnera Rimavská Sobota
ZŠ Humenné, Dargovských hrdinov 19
Gymnázium Jozefa Lettricha Martin
ZŠ Sabinov, Komenského 13
ZŠ s MŠ Martin, Gorkého 33

Lukáš Rezák
Zuzana Slanínková
Zuzana Hrušková
Lucia Tomaschová
Ingrid Risiňáková

ZŠ sv. Augustína Považská Bystrica
Gymnázium J. Jesenského Bánovce n/.Bebr.
Gymnázium J. Jesenského Bánovce n/.Bebr.
Gymnázium sv. T. Akvinského Košice
Gymnázium T. Vansovej Stará Ľubovňa

Cena Slniečka

Viktória Plánková
Viktória Pocsaiová
Martin Jenčo
Klaudia Michnová
Miroslava Valčáková
Veronika Hanečáková
Daniela Olijárová

ZŠ Š. M. Daxnera Rimavská Sobota
ZŠ Š. M. Daxnera Rimavská Sobota
ZUŠ Stará Ľubovňa
ZUŠ Stará Ľubovňa
ZUŠ Stará Ľubovňa
ZUŠ Stará Ľubovňa
Spojená škola ZŠ Svidník, Centrálna 464

Cena JUDr. Petra Škultétyho

Lenka Beňová

Gymnázium A. H. Škultétyho Veľký Krtíš

XVIII. ročník, rok 2009

Poézia

Natália Dominová
Magdaléna Martišková
Imrich Kaplan
Veronika Petrášová
Terézia Hrabovská
Alena Kaplanová
Veronika Gumanová
Peter Hoferica
Gabriela Paulíková
Barbora Gričová
Lenka Beňová

ZŠ Jána Hollého Topoľčany
ZŠ Jána Hollého Topoľčany
Spojená škola, ZŠ Centrálna Svidník
ZŠ V. Beniaka s MŠ Chynorany
ZŠ Žilina – Bánová, Do Stožky
Spojená škola, ZŠ Centrálna Svidník
Spojená škola, ZŠ Centrálna Svidník
Gymnázium J. Letricha Martin
Str. odb. šk. lesnícka L. Hrádok
SOŠ obch. a služieb Prievidza
Gymnázium A. H. Škultétyho Veľký Krtíš

Próza

Nicol Hochholczerová
Aneta Janušková
Martina Bobová
Zuzana Bobová
Lukáš Počatko
Martin Kapitulčin
Aneta Hopocká
a Lucia Štuková

ZŠ Š. M. Daxnera Rimavská Sobota
ZŠ a MŠ Selec
ZŠ Valča
Gymnázium Jozefa Lettricha Martin
ZŠ Okružná, Michalovce
ZŠ a MŠ O. Štefku Varín

ZŠ Bratislava, Žitavská 1

Martina Oravcová	ZŠ Bratislava, Žitavská 1
Zuzana Slaninková	Gymnázium J. Jesenského Bánovce n/Bebr.
Viktória Chromíková	Gymnázium J. Jesenského Bánovce n/Bebr.
Cena Slniečka	
Janka Frindtová	ZŠ Žiar nad Hronom, Dr. Janského 2
Regina Matejová	ZUŠ Veľký Krtíš
Monika Vicianová	ZŠ s MŠ Hontianske Nemce
Cena Literárneho informačného centra	
Ľuboš Lažo	Spojená škola, ZŠ Centrálna Svidník
Veronika Angyalová	ZŠ Komárno, Ul. Rozmarínová 1
Nina Varíniová	Gymnázium J. Jesenského Bánovce n/Bebr.
Cena JUDr. Petra Škultétyho	
Adam Botoš	ZŠ Veľký Krtíš, Nám. A. H. Škultétyho

XIX. ročník, rok 2010

Poézia

Klaudia Kaščáková	Spojená škola, ZŠ Centrálna, Svidník
Lenka Ondreková	ZŠ a MŠ Krušetnica
Magdaléna Martišková	ZŠ Jána Hollého Topoľčany
Kristína Smreková	ZUŠ J. Melkoviča Stará Ľubovňa
Lenka Cocuľová	Spojená škola, ZŠ Centrálna Svidník
Veronika Jackaninová	Spojená škola, ZŠ Centrálna Svidník
Katarína Rimóciová	Gymnázium A. H. Škultétyho Veľký Krtíš
Dominika Petrášová	Gymnázium Myjava
Kristína Juščáková	Gymnázium sv. košických mučeníkov Košice

Próza

Janka Frindtová	ZŠ Žiar nad Hronom, Dr. Janského 2
Martina Bobová	ZŠ Valča
Tomáš Soľanka	Spojená škola, ZŠ Centrálna Svidník
Nina Varíniová	Gymnázium J. Jesenského Bánovce n/Bebr.
Zuzana Bobová	Gymnázium Jozefa Lettricha Martin
Adam Botoš	ZŠ Veľký Krtíš, Nám. A. H. Škultétyho
Ria Gehrerová	Gymnázium J. Jesenského Bánovce n/Bebr.
Viktória Chromíková	Gymnázium J. Jesenského Bánovce n/Bebr.
Soňa Klimčová	Gymnázium J. Jesenského Bánovce n/Bebr.

Cena Slniečka

Natália Dominová	ZŠ Jána Hollého Topoľčany
Dominik Laifr	Súkromná ZŠ Harmónia Bratislava, Dúbravka

Cena Literárneho informačného centra

Alena Kaplanová	Spojená škola, ZŠ Centrálna Svidník
Martin Polaček	Spojená škola, ZŠ Centrálna Svidník
Matúš Mališ	Gymnázium Topoľčany
Jana Šepešová	ZŠ s MŠ O. Štefku Varín
Dominika Dzvinčuková	Spojená škola, ZŠ Centrálna Svidník
Matúš Slamka	Stredná odborná škola Bánovce nad Bebr.

Cena JUDr. Petra Škultétyho

Katarína Rimóciová	Gymnázium A. H. Škultétyho Veľký Krtíš
--------------------	--

XX. ročník, rok 2011

Poézia

Magdaléna Martišková	ZŠ Jána Hollého Topoľčany
Michal Vyparina	ZŠ a MŠ Plavnica
Cynthia Švrlingová	ZŠ a MŠ Plavnica
Barbora Plutová	ZUŠ Jána Melkoviča Stará Ľubovňa
Jana Biganičová	ZUŠ Jána Melkoviča Stará Ľubovňa
Lívia Krafčíková	ZUŠ Jána Melkoviča Stará Ľubovňa
Michaela Majerčáková	ZUŠ Jána Melkoviča Stará Ľubovňa
Veronika Grešová	ZUŠ Jána Melkoviča Stará Ľubovňa
Katarína Rimóciová	Gymnázium A. H. Škultétyho Veľký Krtíš
Erika Vyrostková	ZUŠ Jána Melkoviča Stará Ľubovňa

Próza

Janka Frindtová	ZŠ Žiar nad Hronom, Dr. Janského 2
Martina Bobová	ZŠ Valča
Adelka Prekopová	ZŠ a MŠ Ondreja Štefku Varín
Vanessa Jóriová	ZŠ a MŠ Jozefa Murgaša Šaľa
Kristína Krajníková	ŽŠ Ružomberok - Černová
Zuzana Bobová	Gymnázium Jozefa Lettricha Martin
Ria Gehrerová	Gymnázium J. Jesenského Bánovce n/Bebr.
Soňa Klimčová	Gymnázium J. Jesenského Bánovce n/Bebr.
Antónia Grebeníčková	Gymnázium Ladislava Novomeského Senica

Cena Slniečka

Emma Štullerová	ZŠ sv. Alžbety Nová Baňa
Jaroslav Parobek	ZŠ Štefana Daxnera Rimavská Sobota
Sára Račková	ZŠ Harmónia Bratislava, Ul. Batková 2
Adam Kollár	ZUŠ Jána Melkoviča Stará Ľubovňa
Miroslava Ščigulinská	ZUŠ Jána Melkoviča Stará Ľubovňa
Dušan Pavlák	ZŠ Ivana Branislava Zocha Revúca

Daniela Bartková	ZŠ Slatinské Lazy
Cena Literárneho informačného centra	
Veronika Petrášová	Gymnázium Topoľčany, Ul. 17. novembra
Kristína Juščáková	Gymn. sv. košických mučeníkov Košice
Cena JUDr. Petra Škultétyho	
Barbora Malnoczká	ZŠ Veľký Krtíš, Poľná 1

XXI. ročník, rok 2012

Poézia

Adam Lorinčík	ZŠ Štefana Daxnera Rimavská Sobota
Stanislava Orlovská	ZUŠ Jána Melkoviča Stará Ľubovňa
Alex Textóris	ZŠ Štefana Daxnera Rimavská Sobota
Ľudmila Liščuchová	ZŠ s MŠ Liptovský Hrádok, Hradná 342
Adriána Škrková	ZŠ s MŠ Rabča
Magdaléna Martišková	ZŠ Jána Hollého Topoľčany
Romana Hlobeňová	Gymnázium J. Jesenského Bánovce n/Bebr.
Stella Mányová	Gymn. Matky Alexie Bratislava

Próza

Ninka Jatyelová	ZŠ s MŠ Rabča
Mária Barnovská	ZUŠ Jána Melkoviča Stará Ľubovňa
Jaroslav Parobek	ZŠ Štefana Daxnera Rimavská Sobota
Katarína Jančeková	Gymnázium Topoľčany, Ul. 17. novembra
Vanessa Jóriová	ZŠ s MŠ J. Murgaša Šaľa, Horná 22
Ema Priečinská	
a Ivana Fodorová	ZŠ Andreja Bagara Trenčianske Teplice
Ria Gehrerová	Gymnázium J. Jesenského Bánovce n/Bebr.
Terézia Klasová	Spoj. škola–Gymnázium J. Hronca Bratislava
Ivana Balgová	Gymnázium J. Jesenského Bánovce n/Bebr.

Cena Sniečka

Michal Vyparina	ZŠ s MŠ Plavnica 244
Faustína Fedáková	ZUŠ Jána Melkoviča Stará Ľubovňa
Martina Bobová	SZŠ Bell Amos Martin, Thurzova 19 A
Štefan Berký	ZŠ s MŠ Hriňová, Krivec 1355
Alexandra Frniaková	ZŠ s MŠ Liptovský Hrádok, Hradná 342
Thomas Bugár	ZŠ Dunajská Streda, Jilemnického 204/11
Viktória Giňovská	ZŠ S MŠ Kapušany, Hlavná 367

Čestné uznanie

Nikolas Sendrey	ZŠ Sirk, Sídliisko č.165
Rút Jurčová	ZŠ s MŠ Liptovský Hrádok, Hradná 342

Bianka Verešová	ZŠ Vinodol, Školská 1
Cena Literárneho informačného centra	
Alexandra Stredánská	Gymnázium Topoľčany, Ul. 17. novembra
Tomáš Belobrad	Gymnázium J. Jesenského Bánovce n/Bebr.
Cena JUDr. Petra Škultétyho	
Vanessa Vršánska	ZŠ s MŠ Nenince, Školská 50

XXII. ročník, rok 2013

Poézia

Adriana Šinková	ZŠ s MŠ Bohdanovce nad Trnavou 41
Diana Jancurová	Spojená škola, ZŠ Svidník, Centrálna 464
Sára Šmelková	ZUŠ Rožňava, Normová 1190/2
Dominik Jozefík	ZUŠ Jána Melkoviča Stará Ľubovňa
Barbora Plutová	ZUŠ Jána Melkoviča Stará Ľubovňa
Katarína Jančeková	Gymnázium Topoľčany, Ul. 17. novembra
Veronika Grešová	ZUŠ Jána Melkoviča Stará Ľubovňa
Patrícia Krafčíková	ZUŠ Jána Melkoviča Stará Ľubovňa
Mariana Vislocká	ZUŠ Jána Melkoviča Stará Ľubovňa

Próza

Vera Perecárová	ZŠ Narnia Banská Bystrica, Okružná 2
Sébastien Erik Klaubert	ZŠ Štefana Daxnera Rimavská Sobota
Lucia Šišoláková	ZŠ Galanta, Sídl. SNP
Marietta Zifčáková	Gymnázium Topoľčany, Ul. 17. novembra
Barbara Vojtašáková	ZŠ s MŠ Rabčice 194
Marianna Kšiňanová	Gymnázium J. Jesenského Bánovce n/Bebr.
Kristína Krajníková	Gymnázium sv. Andreja Ružomberok
Erich Mihalčatín	Súkromná SOŠ – HOST Bratislava, Riazanská

Cena Slniečka

Magdaléna Martišková	Gymnázium Topoľčany, Ul. 17. novembra
----------------------	---------------------------------------

Cena Literárneho informačného centra

Veronika Petrášová	Gymnázium Topoľčany, Ul. 17. novembra
--------------------	---------------------------------------

Čestné uznanie

Petra Michlíková	Cirkevné gymnázium Š. Mišíka Spiš. Nová Ves
Kristína Ždiňáková	Gymnázium Michalovce, Ul. Ľ. Štúra

Cena JUDr. Petra Škultétyho

Róbert Balík	Spojená škola – OA M. Kameň
--------------	-----------------------------

XXIII. ročník, rok 2014

Poézia

Eva Kollárová	ZŠ Gíraltovce, Budovateľská 164/4
Tímea Anna Wilmanová	ZUŠ Jána Melkoviča Stará Ľubovňa
Kristína Svinčiaková	ZŠ Hnúšťa, Klokočova 742
Marta Majkútová	ZŠ Lovinobaňa, Školská ulica 9
Ariana Kigyósióvá	Spojená škola, ZŠ Svidník, Centrálna 464
Magdaléna Martišková	Gymnázium Topoľčany, Ul. 17. novembra
Katarína Jančeková	Gymnázium Topoľčany, Ul. 17. novembra
Barbora Plutová	ZUŠ Jána Melkoviča Stará Ľubovňa, Okružná
Peter Hoferica	Gymnázium Bratislava 1, Grosslingova 18

Próza

Alžbeta Ovčíková	ZŠ Bytča, Ulica mieru
Ema Dobrotková	ZŠ Andreja Kmeťa Žarnovica, Sládkoviča 24
Zuzana Rimáková	ZŠ s MŠ Sedlice 3
Natália Pašková	Gymnázium M. M. Hodžu Liptovský Mikuláš
Karolína Fritzová	ZŠ Prešov, Májové námestie
Emma Koniarová	ZŠ Žilina, Námestie mladosti 1
Katarína Jančeková	Gymnázium Topoľčany, Ul. 17. novembra
Ľudmila Zimmermannová	Gymnázium Topoľčany, Ul. 17. novembra

Cena Slniečka

Mária Barnovská	ZUŠ Jána Melkoviča Stará Ľubovňa
Tímea Anna Wilmanová	ZUŠ Jána Melkoviča Stará Ľubovňa
Natália Timaniková	ZUŠ Jána Melkoviča Stará Ľubovňa
Katarína Sivuľková	ZUŠ Jána Melkoviča Stará Ľubovňa

Cena Literárneho informačného centra

Veronika Grešová	ZUŠ Jána Melkoviča Stará Ľubovňa
------------------	----------------------------------

Cena JUDr. Petra Škultétyho

Róbert Balík	Spojená škola – OA M. Kameň
--------------	-----------------------------

XXIV. ročník, rok 2015

Poézia

Hana Krišková	ZŠ Humenné, Dargovských hrdinov 19
Eva Kollárová	ZŠ Gíraltovce, Budovateľská 164/40
Terézia Hrebeňárová	ZŠ a MŠ Poprad - Matejovce, Kopernikova 21
Magdaléna Martišková	Gymnázium Topoľčany, Ul. 17. novembra
Timo Šagúl	ZŠ Sirk
Stela Kerpčárová	Gymnázium Michalovce, Ľ. Štúra 26
Katarína Jančeková	Gymnázium Topoľčany, Ul. 17. novembra

	Ľudmila Zimmermannová	Gymnázium Topoľčany, Ul. 17. novembra
	Erika Belicová	Škola pre nadané deti a Gymn. Bratislava
Próza	Terézia Hrebeňárová	ZŠ a MŠ Poprad - Matejovce, Koperníkova 21
	Nina Kožiaková	ZŠ a MŠ Ondreja Štefku Varín
	Ema Krnáčová	ZUŠ Veľký Krtíš, Poľná 1
	Magdaléna Martišková	Gymnázium Topoľčany, Ul. 17. novembra
	Adriana Dobošová	ZŠ a MŠ Rudolfa Hečku, Dolná Súča
	Radoslava Lekýrová	ZUŠ Veľký Krtíš, Poľná 1
	Mária Blahová	Gymnázium Angely Merici Trnava
	Jana Dubovská	Gymnázium sv. Jána Zlatoústeho Humenné
	Katarína Jančeková	Gymnázium Topoľčany, Ul. 17. novembra
Cena Sniečka	Dávid Petrovčin	ZŠ Humenné, Dargovských hrdinov 19
	Alex Vanko	ZŠ Bernolákovo
Cena Literárneho informačného centra	Laura Kladivíková	ZUŠ Veľký Krtíš, Poľná 1
	Adam Martiška	ZŠ Jána Hollého Topoľčany
	Dominika Dubecová	Gymnázium Nitra, Golianova 68
	Kristína Baníková	Gymnázium sv. Jána Zlatoústeho Humenné
Cena JUDr. Petra Škultétyho	Bianka Janíčeková	ZŠ Veľký Krtíš, Nám. A. H. Škultétyho 9

*Predseda poroty Ján Petrik pri odovzdávaní ceny úspešnému autorovi
XIV. roč. súťaže (2005)*

*Vyhodnotenie XV. ročníka súťaže v priestoroch literárneho múzea Kaštiela Imre Madácha
v Dolnej Strehovej (2006)*

Odovzdávanie ocenení najlepším literátom XV. ročníka súťaže v priestoroch Kaštieľa Imre Madáča v Dolnej Strehovej (2006)

Ocenení autori si uctili pamiatku veľkokrtíšskeho rodáka A. H. Škultétyho (2006)

Spisovateľ Ján Fekete a účastníci workshpu na hrade Modrý Kameň (2006)

Odvzdávanie Ceny JUDr. Petra Škultétyho najlepšiemu literátovi veľkokrtíšskeho regiónu pri príležitosti XVI. ročníka súťaže (2007)

Beseda so spisovateľkou a redaktorkou časopisu Slniečko Ľubicou Kepštovou (2007)

Spoločná fotografia účastníkov a ocenených autorov XVII. ročníka súťaže (2008)

Návšteva Pamätnej izby A. H. Škultétyho na evanjelickej fare vo Veľkom Krtíši (2008)

Návšteva Pamätnej izby a hrobu Samuela Godru v Stredných Plachtinciach (2008)

Ocenení autori XVIII. roč. Škultétyho rečňovaniak v Obradnej sieni MsÚ Veľký Krtíš (2009)

Účastníci worksohu pri prehliadke expozícií Domu Kálmána Mikzátha v Sklabinej (2009)

Zahájenie XIX. roč. súťaže položením kytice k pomníku A. H. Škultétyho (2010)

Ocenení autori XIX. roč. Škultétyho rečňovaniak s predsedom poroty Jánom Petríkom (2010)

Odborná porota (zlava) Ľubica Kepštová, Peter Gajdošík a Ján Petřík (2011)

Ocenení autori XX. roč. Škultétyho rečňovaniek s odbornou porotou (2011)

Ocenení literáti XXI. roč. Škultétyho řečňovaniek s odbornou porotou (2012)

Workshop „Tvorivé dišputy“ v rámci XXI. roč. Škultétyho řečňovaniek (2012)

Primátor mesta Veľký Krtíš Ing. Dalibor Surkoš pri odovzdávaní ocenení XXII. roč. súťaže (2013)

Ocenení literáti XXII. roč. Škultétyho rečňovaniék s odbornou porotou (2013)

„Literárna interpretácia“ spisovateľa Jána Petrika so študentmi Gymnázia A. H. Škultétyho vo Veľkom Krťiš (2014)

Ocenení literáti XXIII. roč. Škultétyho rečňovaniek s odbornou porotou (2014)

*„Žverinec na siedmom poschodí“ – beseda žiakov základných škôl so spisovateľom
Petrom Gajdošíkom (2015)*

Ocenení literáti XXIV. ročníka Škultétyho rečňovaniek s odbornou porotou (2015)

Účastníci workshopu „Tvorivé dišputy“ v rámci XXIV. roč. Škultétyho rečňovaniak (2015)

Účastníci workshopu „Tvorivé dišputy“ v rámci XXIV. roč. Škultétyho rečňovaniak (2015)

Obsah

Zmysluplné roky	5
Vyhodnotenie XXV. ročníka celoslovenskej súťaže vo vlastnej literárnej tvorbe „Škultétyho rečňovanky“	7
Zoznam autorov ocenených prác XXV. roč. „Škultétyho rečňovaniek“	8
Katkovčín Ján: Sníček, Osmijanko	10
Prechádzka farmou	11
Gejdošová Emily: Voda	12
Leto, Kamarátka	13
Kotlárová Sofia: Čo je strom, Jar, Nočný karneval	14
Kožiaková Nina: Ako išla mačička do sveta	15
Štrbová Jarmila: Sen, Anjel	16
Telefón	17
Kožiaková Nina: Mami, kúp mi žirafu	17
Ibrahimi Marianna: Maco	19
Zlo sa netrestá zlom	20
Lahvičková Zuzana: O čiernej farbičke	22
Martišková Magdaléna: Prší	22
Nachádzanie, Koncoletá	23
Kuriplová Lívia: ***, Deň, Šťastie	24
Mičevová Janka: V myšlienkach	25
Prečo?	26
Polnišerová Petra: Blázon	26
Zakopaný poklad, Nech spí, Poslanie	27
Kučerová Timea: Farbičky, Koláč	28
Martišková Magdaléna: Všetky drobné. Za.	29
Kozolka Miroslav: Jeicob a motýle	30
Hradňanská Simona: Vlčie srdce: Boj vody a vetra	34
Melišová Lenka: Do rytmu noci	37
Bobotová Alexandra: Petržlenová	42
Od hrušky po Bobotovo jazero	43
Ponyiczka Natália: Keď zajace lietajú	45
Oslejová Kristína: Strácam niť	48
Vítazstvo na každý deň	49
Mesačný pozdrav mojim topánkam	50

Pauchlyová Margaréta: Susedská	51
....., 10.6.	52
Bublák Andrej: Poháre, Vážky, Čarovné kódy	53
Fulín Michal: štyrikrát kravata, Dejiny chodníkov	54
Dobrá noc pávom, matné nory	55
Hodinové pančuchy, Klamstvá zrkadiel	56
v ružových pavučinách, Prchavá podstata komínov	57
Čaranová Bernadetta: Mesto masiek	58
Vojtašáková Barbara: 14. komnata	61
Györgyová Tereza Anna: Jeden maliar	62
Prehľad ocenených účastníkov predchádzajúcich ročníkov „Škultétyho rečňovaniek“	65
Prílohy	84
Obsah	97

Škultétyho rečňovanky 2016

Zborník ocenených prác
XXV. ročníka celoslovenskej súťaže
vo vlastnej literárnej tvorbe

Zhotovila: Mgr. Danko Šagiová
Zodpovedná: Mgr. Zuzana Unzeitigová

Vydala: Hontiansko-novohradská knižnica A. H. Škultétyho Veľký Krtíš
Banskobystrický samosprávny kraj

Počet strán: 100
Text neprešiel jazykovou úpravou
Vydanie: prvé
Rok vydania: 2016

ISBN 978-80-85577-42-6
EAN 9788085577426